SIDNEY SHELDON

Spune-mi ce visezi

Teii Me Your *Dreams*
Sidney Sheldon
Copyright © 1998 Sidney Sheldon Family Limited Partnership,
succesorul drepturilor şi intereselor lui Sidney Sheldon.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Spune-mi *ce* visezi
Sidney Sheldon

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor; Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SHELDON, SIDNEY

Spune-mi ce visezi / Sidney Sheldon;
trad.: Diana Ţuţuianu - Bucureşti: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0597-9

SIDNEY SHELDON

Spune-mi ce visezi

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

Pentru cei doi Larry: Larry Hughes şi Larry Kirshbaum, cele două călăuze ale mele pe tărâmul literaturii

Cartea întâi

capitolul 1

Cineva o urmărea. Citise despre hărțuitori, însă aceştia aparțineau unei lumi diferite, pline de violență. Nu avea nici cea mai vagă idee cine putea fi, cine voia să-i facă rău. încerca din răsputeri să nu se panicheze, însă în ultima vreme somnul îi fusese bântuit de coşmaruri insuportabile şi se trezise în fiecare dimineață cu un sentiment oribil că se va întâmpla ceva foarte rău. „Probabil că totul e numai în mintea mea“, se gândi Ashley Patterson. „Muncesc prea mult. Am nevoie de-o vacanță."

Se întoarse ca să se studieze în oglinda ei din dormitor. Văzu imaginea unei femei de aproape treizeci de ani, îmbrăcată îngrijit, cu trăsături nobile, o siluetă subțire şi ochi căprui inteligenți şi plini de nelinişte. Avea o eleganță ascunsă, un farmec subtil. Părul ei închis la culoare îi cădea uşor pe umeri. „Urăsc felul în care arăt", se gândi Ashley. „Sunt prea slabă. Trebuie să încep să mănânc mai mult." Se duse în bucătărie şi începu să pregătească micul dejun, forțându-şi mintea să uite de lucrul acela înfricoşător care se întâmpla şi să se concentreze la prepararea unei omlete pufoase. Porni cafetiera şi puse o felie de pâine în prăji- tor. Zece minute mai târziu, totul era gata. Ashley puse farfuriile pe masă şi se aşeză. Luă furculița, se uită lung la mâncare pentru o secundă, după care clătină din cap a disperare. Frica îi anihilase apetitul.

„Asta nu poate continua", se gândi ea mânioasă. „Indiferent cine este tipul ăsta, n-o să-l las să-mi facă asta. Nu şi gata."

Aruncă rapid o privire la ceasul de la mână. Era timpul să plece la serviciu. Se uită în jur la apartamentul atât de

mobilat, cu un living, dormitor şi o cameră de lucru, baie, bucătărie şi o toaletă pentru oaspeţi. Locuia aici în Cupertino, California, de trei ani. Până acum doi ani, Ashley se gândise la locul acesta ca la un cuibuşor confortabil, un adevărat paradis. Acum se transformase întro fortăreaţă, un loc în care nimeni nu putea intra să îi facă vreun rău. Se duse la uşa de la intrare şi examina încuietoarea. „O să pun să-mi monteze o încuietoare antiefracţie mai complexă[1]', se gândi ea. „Mâine." Stinse luminile, verifică să se asigure că închisese bine uşa după ea şi luă liftul până la garajul subteran.

Garajul era pustiu. Maşina ei era la şase metri distanţă de lift. Se uită în jur cu grijă, după care fugi la maşină, se strecură înăuntru şi încuie portierele, cu inima bătân- du-i cu putere. Se îndreptă spre centrul oraşului, sub un cer întunecat, ce prevestea parcă ceva rău. La meteo se spusese că va ploua. „Dar n-o să plouă", se gândi Ashley. „O să iasă soarele. O să fac o înţelegere cu tine, Doamne. Dacă n-o să plouă, înseamnă că totu-i în regulă, că totul a fost doar în închipuirea mea."

Zece minute mai târziu, Ashley Patterson mergea cu maşina prin centrul oraşului Cupertino. încă era copleşită de miracolul transformării acestui mic colţ din Santa Clara Valley şi de ceea ce devenise. Aflat la optzeci de kilometri sud de San Francisco, acesta era locul de unde începuse revoluţia în domeniul calculatoarelor şi fusese adecvat poreclit Silicon Valley.

Ashley era angajată la Global Computer Graphics Corporation, o companie relativ nouă, de mare succes, ce şe dezvolta rapid şi avea două sute de angajaţi.

In timp ce Ashley întorcea şi intra cu maşina pe Silverado Street, avu sentimentul acut de nelinişte că *individul* acela este în spatele ei, urmărind-o. însă cine era? Şi de ce? Se uită în oglinda retrovizoare. Totul părea normal.

în parcare, îi arată paznicului legitimaţia şi se opri în locul ei de parcare. Se simţea în siguranţă aici.

In momentul în care coborî din maşină, începu să plouă.

La ora nouă dimineaţa, Global Computer Graphics deja zumzăia plin de activitate. Aici erau optzeci de spaţii de lucru individuale, de tip modular, ocupate de specialiştii în calculatoare, cu toţii tineri, ocupaţi cu crearea de site-uri de internet şi de logouri pentru companiile noi, cu tot felul de mici creaţii artistice pentru companiile de înregistrări şi edituri, compunând ilustraţii pentru reviste. Spaţiul de lucru era împărţit în mai multe departamente: administrativ, vânzări, marketing şi suport tehnic. Atmosfera era relaxată, deloc oficială. Angajaţii umblau de colo-colo îmbrăcaţi în blugi, tricouri şi pulovere.

In timp ce Ashley se îndrepta spre masa ei de lucru, supervizorul, Shane Miller, se apropie de ea:

- 'Neaţa, Ashley.

Shane Miller avea în jur de treizeci şi doi de ani, un bărbat solid, serios, cu o personalitate plăcută. La început, încercase să o convingă pe Ashley să se culce cu el, însă în cele din urmă renunţase şi deveniseră buni prieteni. Ii dădu lui Ashley un exemplar din ultima ediţie a revistei Time.

-Ai văzut asta?

Ashley se uită la copertă. Prezenta fotografia unui bărbat cu aspect distins, în jur de cincizeci de ani, cu părul grizonant. Titlul era Dr. *Steven Patterson, părintele chirurgiei laparoscopice pe cord.*

-Am văzut-o.

pentru un client. Aici avem o mică problemă. Desiree s-a îngrăşat vreo cinci kilograme, iar asta-i destul de vizibil. Uită-te şi la cearcănele alea de sub ochii ei. Şi chiar şi cu machiaj, pielea îi e destul de buhăită şi pătată. Crezi că poţi face ceva?

Ashley studie fotografia.

- Pot să-i aranjez ochii aplicând filtrul de estompare. Aş putea încerca să îi subţiez faţa cu instrumentul de distorsionare, dar... Nu. Probabil că asta ar face-o la final să arate ciudat. Studie fotografia din nou. O să trebuiască să o retuşez cu aerograful sau să folosesc funcţia de dublare în unele zone.

-Mulţumesc. Rămâne cum am stabilit pentru sâmbătă seara?

-Da.

Shane Miller dădu din cap spre fotografie.

- Nu-i nici o grabă cu asta. O vor luna trecută.

Ashley zâmbi:
- Ce altceva e nou?

Se apucă de treabă. Ashley era expertă în publicitate şi design grafic, creând paneluri complexe cu texte şi imagini.

Peste o jumătate de oră, în timp ce Ashley lucra la fotografie simţi că se uită cineva la ea. îşi ridică privirea. Era Dennis Tibbie.

- 'Neaţa, scumpo.

Vocea lui o zgârie pe nervi. Tibbie era geniul companiei în informatică. Era cunoscut în firmă drept „Reparatorul".

Ashley se întoarse să se uite la el, mânioasă.

- Uite ce e, asta nu-i treaba...

- Oricum, nu ştiu ce vezi la el. E un tocilar, un îngust la minte. Cu mine îți poți petrece timpul mult mai plăcut. Ii făcu cu ochiul. înțelegi ce vreau să spun?

Ashley încerca să îşi controleze nervii.

- Am treabă de făcut, Dennis.

Tibbie se aplecă aproape de ea şi şopti:

- O să înveți ceva despre mine, scumpo. Eu nu mă dau bătut. Niciodată.

Ashley se uită la el cum se îndepărtează şi se întrebă: „E posibil oare ca el să fie?"

La 12.30, Ashley îşi trecu calculatorul în modul de aşteptare şi se îndreptă spre Margherita di Roma, unde avea să se întâlnească cu tatăl ei să ia prânzul.

Stătea la masa din colțul restaurantului aglomerat, uitându-se la tatăl ei cum se apropia. Trebui să admită că era un bărbat frumos. Lumea se întorcea să se uite la el în timp ce se ducea spre masa lui Ashley. „Cum este să ai un tată faimos?"

Cu ani în urmă, dr. Steven Patterson fusese deschizător de drumuri şi înregistrase un progres vizibil în chirurgia pe cord minim invazivă. Era invitat în mod constant să țină prelegeri la marile spitale din lume. Mama lui Ashley murise când Ashley avea doisprezece ani, iar ea nu mai avea pe nimeni altcineva în afară de tatăl ei.

- Scuze c-am întârziat, Ashley.

-Tată, suntem doar buni...

Un ospătar veni la masa lor.

- Doriți să vedeți un meniu?

Dr. Patterson se întoarse spre el şi îi spuse pe un ton răstit:

-Nu vezi că suntem în mijlocul unei conversații? Pleacă de-aici până te chemăm.

- Mă... mă scuzați.

Chelnerul se întoarse şi se îndepărtă în mare grabă.

Ashley se făcu mică, extrem de jenată. Uitase cât de aprig era temperamentul tatălui ei. Pe vremuri îi trăsese un pumn unui rezident de la spital în timpul unei operații pentru că făcuse o eroare de raționament. Ashley îşi aducea aminte de certurile cu țipete şi urlete dintre mama şi tatăl ei când era ea mică. O îngrozeau de-a dreptul. Părinții ei se certau mereu pentru acelaşi lucru, dar oricât de tare încerca, Ashley nu-şi putea aminti care era acesta. Şi-l scosese complet din minte.

Tatăl ei continuă, ca şi cum n-ar fi survenit nici un fel de întrerupere.

-Unde eram? Oh, da. Faptul că te vezi cu Shane Miller este o greşeală. O mare greşeală.

Iar vorbele lui îi readuseră în memorie o altă amintire îngrozitoare.

Parcă-l auzea pe tatăl ei spunând: „Faptul că te vezi cu]im Cleary este o greşeală. O mare greşeală..."

Ashley tocmai împlinise optsprezece ani şi locuia în

în iarna aceea, clasa a douăsprezecea merse intr-o excursie de weekend la munte, la schi. Lui Jim Cleary îi plăcea foarte mult să schieze.

- O să ne distrăm grozav, o asigurase pe Ashley.

- Eu nu merg.

El se uitase la ea uimit:

- De ce?

- Nu-mi place frigul. Chiar şi cu mănuşi, degetele îmi amorțesc şi nu le mai simt deloc.

- Dar o să fie distractiv să...

- Nu merg.

Iar el rămăsese în Bedford ca să fie cu ea.

Aveau aceleaşi preocupări şi aceleaşi deziderate şi mereu îşi petreceau timpul împreună intr-un mod minunat.

Când Jim Cleary îi spusese lui Ashley: „Cineva m-a întrebat azi-dimineață dacă eşti iubita mea. Ce să-i spun?“, Ashley îi zâmbise şi spusese: „Spune-i că da“.

Doctorul Patterson era îngrijorat.

-Te vezi prea mult cu băiatul ăla Cleary.

-Tată, este un băiat bun şi îl iubesc.

-Cum să-l iubeşti? Este un nenorocit de jucător de fotbal american. N-am de gând să te las să te măriți cu un jucător de fotbal. Nu-i destul de bun pentru tine, Ashley.

-Nu! Ashley, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa să ne facă asta. Ascultă-mă! Vreau să mă însor cu tine. Unchiul meu mi-a oferit o slujbă foarte bună în Chicago la agenția lui de publicitate. O să fugim împreună. Hai să ne întâlnim mâine-dimineață la gară! E un tren spre Chicago care pleacă la şapte dimineața. Vii cu mine?

Ea îl privise îndelung şi spusese încet:
-Da.

Gândindu-se mai târziu la asta, Ashley nu putu să îşi amintească cum fusese petrecerea de absolvire. Ea şi cu Jim îşi petrecuseră întreaga seară discutând cu entuziasm despre planurile lor.

- De ce nu plecăm cu avionul la Chicago? întrebase Ashley.

- Deoarece ar trebui să ne declarăm numele companiei aeriene. Dacă plecăm cu trenul, nimeni n-o să ştie unde am plecat.

In momentul în care plecau de la petrecere, Jim Cleary întrebase cu blândețe:

-Ai vrea să ne oprim pe la mine? Ai mei sunt plecați în weekend.

Ashley ezitase, cu inima îndoită.

-Jim... am aşteptat amândoi atât de mult. Câteva zile în plus n-o să conteze.
- Ai dreptate. El zâmbise larg. Aş putea fi singurul bărbat de pe continentul ăsta care se însoară cu o virgină.

Când Jim Cleary o adusese pe Ashley acasă de la petrecere, doctorul Patterson aştepta, înfuriat la culme.

-Tu nu te băga! Acum țipa deja. Cleary, vreau să pleci naibii şi să nu mai calci pe-aici.

- Domnule, eu şi fiica dumneavoastră...

-Jim...

- Du-te sus la tine-n cameră!

- Domnule...

- Dacă te mai văd vreodată pe-aici, te fac praf şi pulbere.

Ashley nu îl văzuse niciodată atât de furios. Scena

se încheiase cu țipete din partea tuturor. Când totul se termină, Jim plecase, iar Ashley plângea amarnic.

„N-o să-Has pe tata să-mi facă asta", se gândise Ashley, hotărâtă. „Încearcă să-mi distrugă viața." Se aşezase pe pat şi rămăsese acolo o bucată bună de timp. „Jim este viitorul meu. Vreau să fiu cu el. Locul meu nu mai e aici." Se ridicase şi începuse să-şi împacheteze câteva lucruri într-o geantă. Treizeci de minute mai târziu, Ashley se strecura afară pe uşa din spate şi o pornise spre casa lui Jim Cleary, aflată la vreo douăsprezece străzi distanță. „O să rămân la el la noapte şi dimineață o să luăm trenul spre Chicago." Insă pe măsură ce se apropia de casa lui, Ashley se gândise: „Nu. Este o greşeală. Nu vreau să stric totul. O să mă întâlnesc cu el la gară".

Se întorsese şi o luase înapoi spre casă.

Rămăsese trează tot restul acelei nopți gândindu-se la viața ei cu Jim şi la cât de minunată avea să fie. La 5.30, îşi luase valiza şi trecuse fără zgomot pe lângă uşa închisă de la dormitorul tatălui ei. Ieşise pe furiş din casă şi luase un autobuz până la gară. Când ajunsese la gară, Jim încă nu

6.55... Trebuia să apară din moment în moment. Auzise şuieratul trenului la distanță şi se uitase la ceasul de la mână. 6.59. Trenul intrase în gară. Se ridicase în picioare şi se uitase în jur înnebunită. „Cu *siguranță i s-a întâmplat ceva groaznic.* **A** *avut un accident. Este în spital.* **" Câteva minute mai târziu, Ashley privise de pe peron cum trenul de Chicago ieşea din gară, luându-i cu el toate visurile. Mai aşteptase încă jumătate de oră şi încercase din nou să îl sune pe Jim. Când văzuse că tot nu răspunde nimeni, o luase încet către casă, dezolată.**

La prânz, Ashley şi cu tatăl ei erau într-un avion cu destinația Londra...

Frecventase cursurile unei facultăți din Londra timp de doi ani, iar când Ashley se hotărâse că voia să studieze informatica, îşi depusese o cerere de înscriere la prestigioasa bursă MEI Wang pentru Femei în Tehnologie la Universitatea California, la Santa Cruz. Fusese acceptată, iar trei ani mai târziu fusese recrutată de Global Computer Graphics Corporation.

La început, Ashley îi scrisese vreo şase scrisori lui Jim Cleary, însă le rupsese pe toate. Ceea ce făcuse şi tăcerea lui îi spuseseră cu mult prea multă claritate ce simțea pentru ea.

Vocea tatălui ei o readuse brusc pe Ashley înapoi, în prezent.

-Eşti la un milion de kilometri distanță. La ce te gândeşti?

Ashley îşi studie tatăl peste masă.

- La nimic.

Dr. Patterson îi făcu semn chelnerului, îi zâmbi amabil şi spuse:

„Nemernicul ăsta se furişează şi trage cu urechea. Ține morțiş să afle tot ce se întâmplă pe-aici.“

- Da, aşa este.

- Ceea ce înseamnă că nu prea te-ai distrat. îşi coborî vocea şi spuse: De ce nu vrei niciodată să iei prânzul cu mine?

-Dennis... Ți-am mai spus şi înainte. Nu mă interesează absolut deloc.

El rânji larg.

- O să te intereseze. O să vezi.

Bărbatul avea ceva ciudat, ceva înspăimântător. Se întrebă din nou dacă el ar putea fi cel care... Clătină din cap. Nu. Trebuia să uite de asta, să meargă mai departe.

în drum spre casă, Ashley opri şi parcă maşina în fața magazinului Apple Tree Book House. înainte să intre, studie imaginea reflectată în oglinda uşilor de la intrare să vadă dacă nu era cineva în spatele ei pe care îl putea recunoaşte. Nu era nimeni. Intră în magazin.

Un vânzător tânăr veni spre ea.

- Pot să vă ajut?

- Da. Eu... Aveți vreo carte despre hărțuitori?

El o privi ciudat.

- Hărțuitori?

Ashley se simți ca o idioată. Spuse imediat:

-Da. De asemenea mai vreau o carte despre... ăăă...

spun: «Nu-i nimeni acolo, nu-i nimeni acolo, nu-i nimeni acolo.»" Porni din nou ştergătoarele. „O să pună mâna pe tine... o să pună mâna pe tine... o să pună mâna pe tine..."

Parcă maşina în garaj şi apăsă butonul liftului. Peste două minute se îndrepta spre apartamentul ei. Ajunse la uşa de la intrare, băgă cheia în broască, deschise uşa şi îngheță.

capitolul 2

In jurul corcoduşului
E-o maimuțică mică,
A chemat şi-un viezure
Hopa-Mitică!

Toni Prescott ştia cu exactitate de ce îi plăcea să cânte cântecelul acela prostesc. Maică-sa nu-l putuse suferi.

Nu mai cânta cântecul ăsta stupid. Mă auzi? Oricum n-ai pic de voce.

-Da, mamă."
Dar Toni avea să îl cânte iar şi iar, cu voce foarte joasă. Asta fusese cu mult timp în urmă, însă amintirea faptului că o sfidase pe mama ei încă o făcea să se îmbujoreze de plăcere.

Toni Prescott ura să lucreze la Global Computer Graphics. Avea douăzeci şi patru de ani, era nebunatică, vivace şi temerară. Era genul pe jumătate foc mocnit, pe jumătate foc de artificii. Avea o față ghiduşă, în formă de inimă, cu nişte ochi căprui neastâmpărați şi cu o siluetă ispititoare. Se născuse în Londra şi vorbea cu un accent încântător britanic. Era atletică şi iubea sportul în general, îndeosebi sporturile de iarnă: schiul, bobul şi patinajul pe gheață.

Pe vremea când mergea la facultate la Londra, Toni se

noaptea, purtase fuste mini şi tot felul de accesorii disco şi făcuse multe capete să se întoarcă după ea. îşi petrecuse serile şi nopțile la Electric Ballroom pe Camden High Street, respectiv la Subterania şi Leopard Lounge, amestecându-se cu mulțimea din West End îmbrăcată după ultimul răcnet al modei. Avea o voce frumoasă, erotică şi senzuală, iar în unele dintre cluburi obişnuia să se ducă la pian să cânte o melodie, iar clienții o aclamau. Acelea erau momentele când se simțea mai plină de viață ca oricând.

Rutina din interiorul cluburilor avea întotdeauna să urmeze acelaşi tipar:

- Ştii că eşti o cântăreață fantastică, Toni?

-Da.

- Pot să-ți cumpăr ceva de băut?

Ea zâmbea:

-Un Pimm's ar fi nemaipomenit.

- Plăcerea e de partea mea.

Şi totul avea să se încheie în acelaşi fel. Pretendentul avea să vină foarte aproape de ea şi să îi şoptească la ureche:

- Hai să urcăm la mine-n apartament să ne-o tragem.

- Dispari.

Iar Toni pleca de-acolo. Stătea întinsă în patul ei în noaptea respectivă gândindu-se cât de stupizi sunt bărbații şi cât de-al naibii de uşor era să îi controlezi. Bieții nătărăi n-o ştiau, dar *voiau* **să fie controlați. Aveau** *nevoie* **să fie controlati.**

plută. Folosea o grămadă de produse de machiaj - creion dermatograf negru gros, gene false, fard de ochi şi ruj strălucitor. Era ca şi cum ar fi încercat să îşi ascundă frumuseţea.

In unele weekenduri, Toni mergea cu maşina la San Francisco, unde exista cu adevărat viaţă de noapte. Bântuia prin restaurantele şi cluburile cu muzică live. Vizita restaurantele Harry Denton's şi One Market, precum şi California Cafe, iar în timpul serii, când muzicienii îşi luau pauză, Toni se ducea la pian să cânte o melodie acompaniindu-se singură. Clienţii adorau asta. Când Toni încerca să îşi achite nota de plată pentru cină, proprietarii locantelor spuneau: „Nu, a fost din partea casei. Ai fost minunată. Te rugăm să revii".

„Ai auzit asta, mamă? «Ai fost minunată. Te rugăm să revii.»"

Intr-o sâmbătă seară, Toni lua cina în Salonul franţuzesc de la Cliff Hotel. Muzicienii îşi terminaseră numărul şi părăsiseră estrada special amenajată. Şeful de sală se uită la Toni şi dădu din cap invitând-o.

Toni se ridică şi traversă încăperea spre pian. Se aşeză şi începu să interpreteze vocal şi la pian o melodie timpurie a lui Cole Porter. Când termină se auzi un ropot entuziast de aplauze. Mai cântă încă două melodii şi se întoarse la ea la masă.

Un bărbat chel, de vârstă mijlocie veni spre ea.

- Nu vă supăraţi. Pot să mă aşez lângă dumneavoastră?

Toni dădu să spună că nu, când el adăugă:

-Mă numesc Norman Zimmerman. Sunt producător la un spectacol, *The King and I.* **Aş vrea să stau puţin de vorbă cu dumneavoastră.**

Toni tocmai citise un articol despre el care îl prezenta

„Broadway. Ai auzit asta, mamă?"

-Mi-ar face mare plăcere să vă organizez o audiție pentru...

- îmi pare rău. Nu pot.

El se uită la ea surprins.

- Asta v-ar putea deschide o grămadă de uşi. Vorbesc serios. Nu cred că ştiți cât sunteți de talentată.

-Am deja o slujbă.

- Ce faceți, dacă îmi este permis să vă întreb?

- Lucrez la o companie de computere.

- O să vă spun ceva. Pentru început, o să vă plătesc dublu indiferent de cât câştigați acum şi...

Toni spuse:

-Vă mulțumesc mult pentru ofertă, dar... nu pot.

Zimmerman se lăsă pe spate în scaun.

- Nu sunteți interesată de show business?

-Sunt foarte interesată.

- Şi-atunci care-i problema?

Toni ezită, apoi spuse cu multă grijă:

- Probabil c-o să trebuiască să plec în mijlocul turneului.

în California. Toni mergea deseori acolo pentru peşte Cockney şi cartofi prăjiţi, coaste cu cârnaţi Yorkshire şi piure şi prăjitură englezească cu sherry. „Parcă-mi pun un picior pe pământul natal“, spunea ea. „Trebuie să nu uit de unde mă trag.“

Toni îşi ridică privirea spre Kathy.

- Vreau să te rog ceva.

-Spune-mi!

-Vreau să mă ajuţi cu internetul, scumpo. Spune-mi cum să-l folosesc.

-Toni, singurul calculator la care am acces este la muncă şi este împotriva politicii companiei să...

-Mă doare-n cot de politica companiei. Ştii cum să foloseşti internetul, nu-i asa?

-Da.

Toni o bătu uşor pe Kathy Healy pe mână şi zâmbi.

j Super.

In următoarea seară, Toni se duse la biroul lui Kathy Healy, iar Kathy o introduse pe Toni în lumea internetului. După ce făcu clic pe pictograma de acces la internet, Kathy introduse parola şi aşteptă un moment să se conecteze, după care făcu dublu clic pe altă pictogramă şi intră intr-un chat room. Toni stătea acolo uimită, ui- tându-se cum aveau loc rapid conversaţiile între diferiţi oameni de pe tot globul.

-Trebuie să am aşa ceva! exclamă Toni. O să-mi iau un

Era atât de simplu. Accesa Internetul, apăsa o tastă şi se deschidea o fereastră pe ecran, împărțită în două, într-o secțiune superioară şi una inferioară. Toni tasta:

„Bună. E cineva acolo?[11]

In secțiunea inferioară de pe ecran apăreau cât ai clipi cuvinte de genul:

„Bob. Sunt aici. Te aştept."

Ea era gata să cunoască oameni noi. Aşa cum era Hans din Olanda:

„Povesteşte-mi despre tine, Hans.“

„Sunt DJ într-un club mişto din Amsterdam. îmi place hip-hopul, muzica rave, world beat. Orice de genul ăsta.“

Toni scrise în replică:

„Sună minunat. îmi place să dansez. Pot s-o fac cât este noaptea de lungă. Eu locuiesc într-un orăşel oribil care n-are nimic de oferit cu excepția câtorva nopți de disco.“

„Sună destul de trist."

„E-al naibii de trist."

„Hai să te înveselesc eu puțin, ce zici? Care sunt şansele să ne întâlnim?"

„Pa, pa."
Ieşi de pe pagina aceea.

Apoi fu Paul, din Africa de Sud:

„Te aşteptam să revii, Toni."

„Mulțumesc, Sean.“

„Ai fost vreodată în Irlanda?[11] „Nu.“

„Ți-ar plăcea la nebunie. Este tărâmul spiridușilor. Spune-mi cum arăți, Toni. Fac pariu că ești frumoasă.*' „Ai dreptate. Sunt frumoasă, sunt sexy și sunt nemă- ritată. Tu cu ce te ocupi, Sean?“

„Sunt barman. Eu...“
Toni încheie sesiunea de chat.

Fiecare noapte în parte era diferită. Ba un jucător de polo din Argentina, ba un dealer auto din Japonia, ba un vânzător la un magazin universal din Chicago, ba un tehnician de televiziune din New York. Internetul era ca un joc fascinant, iar Toni se bucura la maximum de el. Putea să meargă cât de departe voia și cu toate astea știa că este în siguranță deoarece era anonimă.

Și apoi, într-o noapte, în cadrul unei conversații online, îl cunoscu pe Jean Claude Parent.^

„Bon soir. Mă bucur să te cunosc, Toni.“

„Ce plăcere să te cunosc, Jean Claude. Unde ești?“ „în Quebec City.** (i

„N-am fost niciodată în Quebec. Mi-ar plăcea? _

Toni se aștepta să vadă cuvântul *da* pe ecran. In loc de asta, Jean Claude scrise:

„Nu știu. Depinde de ce fel de persoană ești."

Lui Toni i se păru contrariant răspunsul lui.

„Pe bune? Ce fel de persoană ar trebui să fiu ca să mi

„Sună minunat. Spune-mi câte ceva despre tine.**
„Moi? Nu sunt prea mult de spus. Am treizeci și opt de ani și sunt necăsătorit. Tocmai am terminat o relație și aș vrea să mă așez la casa mea cu femeia potrivită. Et *vous?* Tu ești măritată?**

Toni tastă la rândul ei:

„Nu. Caut și eu pe cineva. Cu ce te ocupi?**

„Sunt proprietarul unui mic magazin de bijuterii. Sper că într-o bună zi o să vii și o să-l vizitezi.“

„Asta-i o invitație?**
„M*ais oui.* Da.“

Toni scrise:

„Sună interesant.“
Și vorbea serios în privința asta. „Poate o să găsesc o modalitate să mă duc acolo**, se gândi Toni. „Poate că el este persoana care mă poate salva. “

Toni comunica în scris cu Jean Claude Parent aproa- pe în fiecare noapte. El scanase o fotografie de-a lui și i-o trimisese, iar Toni dăduse cu ochii de un bărbat foarte atrăgător, cu un aspect extrem de inteligent.

Când Jean Claude văzu fotografia lui Toni pe care la rândul ei o scanase și i-o trimisese, îi scrise:

„Ești frumoasă, *ma cherie.* După cum știam că ești. Te rog să vii să mă vizitezi.“

„O să vin.“

„Cât mai curând.**

„Pa, pa.“

un sentiment ... dispoziție ... fracțiune de secundă, putea trece de la o stare de euforie îmbătătoare la o stare de nefericire deznădăjduită. Nu avea nici un fel de control asupra emoțiilor ei.

Toni era singura ... mele ... regulă: ...

Subiectul favorit al ... uita la ...

- Uită-te la ... țuitor. ...

Alette încuviință din cap.

-Este foarte serioasă. Cineva ar trebui să o învețe să râdă.

Toni pufni disprețuitor.

- Cineva ar trebui să o învețe cum să și-o tragă.

O mare parte ... Alette mergea la adăpostul pentru oamenii străzii din San Francisco și ajuta la servirea mesei de seară. Exista acolo o femeie în vârstă, care aștepta în mod deosebit vizitele lui Alette. Femeia era într-un scaun cu rotile, iar Alette o ajuta să ajungă la o masă și îi aducea mâncarea fierbinte.

Femeia spuse cu recunoștință:

- Draga mea, dacă aș avea o fiică, aș vrea să fie exact ca tine.

Alette îi strânse mâna.

internetul calculatorului era ceva de Ashley nu ar fi făcut niciodată, ... *mortaciunea* ... nu știe ce pierde[11], se gândi Toni. „Fără conversațiile online, nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Jean Claude".

Toni se gândi ... ar fi urât mama ei internetul. Pe de altă parte, nu era mai puțin adevărat că ... comunicare ... niciodată ... Hai să ... n-o să poți niciodată să faci ceva ca lumea, copil prost ce ești?" Ei bine, mama ei țipase la ea mult prea mult. Toni se gândi la teribilul accident în care murise femeia. Toni încă mai putea să o audă cum țipa după ajutor. Amintirea o făcu pe Toni să zâmbească.

„Tic-tic tic-tic tic-tic Sunt
șoricelul Jack în ceas cânta
când se juca Tic-tic tic-tic
tic-tic."

capitolul 3

Într-un alt loc, în alte vremuri, Alette Peters ar fi putut fi o pictoriță de succes. De când se știa, simțurile ei erau în armonie cu nuanțele culorilor. Putea să vadă culori, să miroasă și să simtă culorile.

Vocea ... era ...

Vocea învățătoarei ei era galbenă.

Vocea băcanului era violet.

Sunetul vântului în copaci era verde.

Sunetul apei ce curgea era gri.

Alette Peters avea douăzeci de ani. Putea să arate ca o ...

cum arăta. Era timidă și vorbea cu blândețe, o blândețe aproape desuetă.

Alette se născuse la Roma și avea un accent italian melodios. Îi plăcea tot ce era legat de Roma. Stătuse în partea de sus a Treptelor Spaniole, se uitase la oraș și simțise că este al ei. Când privise îndelung templu- rile antice și giganticul Colosseum, știuse că aparține acelei epoci. Se plimbase prin Piazza Navona, ascultase muzica apei de la Fântâna celor Patru Râuri și străbătuse la pas Piazza Venezia, cu monumentul ca un tort ridicat în memoria lui Victor Emanuel II. Își petrecuse ore interminabile la Bazilica Sf. Petru, la Muzeul Vaticanului și la Galeria Borghese, bucurându-se de lucrările nemuritoare ale lui Rafael, Fra Bartolommeo, Andrea del-Sarto și Pontormo. Talentul lor o făcea pe de-o parte să rămână țintuită locului de uimire și pe de altă să se simtă foarte frustrată; își dorea să se fi născut în secolul al șaisprezecelea și să îi fi cunoscut. Ei erau mult mai reali pentru Alette decât oamenii pe lângă care trecea pe străzi. Își dorea cu disperare să fie artistă.

Putea să îi audă vocea maro-închis a mamei sale: „Iroseşti degeaba hârtia și vopselele. N-ai pic de talent".

Mutarea în California fusese neliniștitoare la început. Alette fusese îngrijorată de cum avea să se acomodeze, însă Cupertino se dovedise a fi o surpriză plăcută. Se bucurase de intimitatea pe care i-o conferea orășelul și îi plăcea să lucreze pentru Global Computer Graphics Corporation. Nu existau mari galerii de artă în Cupertino, însă în weekenduri Alette conducea mașina la San Francisco să viziteze galeriile de acolo.

- De ce te interesează chestiile alea? o întreba adesea Toni Prescott. Vino la P.J. Mulligans cu mine și distrea- ă-te puțin.

-Ție nu-ți pasă deloc de artă?

Toni râse.

- E grozavă, spuse Alette. „Asta-i cea mai urâtă rochie pe care am văzut-o vreodată. E perfectă pentru tine."

Intr-o seară, Alette lua masa cu Ronald, un paracliser de la biserică.

- Chiar îmi face plăcere să fiu cu tine, Alette. Hai să facem asta mai des!

Ea zâmbi timid.

- Chiar mi-ar plăcea. Şi se gândi: „Non *faccia, lo stupido.* Poate în altă viață, ciudatule". Şi din nou fu îngrozită. „Ce naiba e în neregulă cu mine?" Dar nu găsi nici un răspuns.

Cele mai mici dovezi de desconsiderare, chiar dacă erau intenționate sau nu, o făceau pe Alette să îşi iasă din fire. Conducând spre serviciu într-o dimineață, o maşină îi tăiase calea. Scrâşni din dinți şi se gândi: „O să te omor, nenorocitule". Bărbatul îi făcu semn din mână în semn de scuză, iar Alette îi zâmbi agreabil. Insă furia persistă.

Când această negură se cobora asupra ei, Alette îşi imagina cum oamenii de pe stradă sufereau atacuri de cord sau erau loviți de automobile, sau erau jefuiți şi omorâți. Putea transpune în imagini scenele ce i se derulau în cap şi erau extrem de reale. Câteva momente mai târziu, se simțea foarte ruşinată de ele.

In zilele ei bune, Alette era o persoană complet diferită. Era bună, înțelegătoare şi îi făcea plăcere să ajute oamenii. Singurul lucru care îi afecta fericirea era cunoaşterea faptului că întunericul avea să se răsfrângă din nou asupra ei, iar ea nu putea să se lupte cu această negură.

In fiecare duminică dimineață, Alette se ducea la biserică. Biserica avea programe pe bază de voluntariat de h rănire a oamenilor străzii, de predare a lecțiilor de artă după orele obişnuite de şcoală şi de meditare a elevilor. Alette ținea ore cu copiii în zilele de duminică şi dădea o

Intr-o duminică, biserica ţinu un fel de târg pentru o strângere de fonduri, iar Alette aduse unele dintre tablourile ei pentru a fi vândute la biserică. Pastorul, Frank Selvaggio, se uită cu uimire la ele.

- Dar acestea sunt... acestea sunt splendide! Ar trebui să le vinzi la o galerie de artă.

Alette roşi.

-Nu, nu se poate. Le fac aşa, de distracţie.

Târgul era aglomerat. Cei care frecventau biserica îşi aduseseră prietenii şi familiile, iar pentru plăcerea lor fuseseră amenajate nişte standuri atât pentru jocuri, cât şi tarabe de prezentare pentru articole meşteşugăreşti. Acolo găseai torturi decorate extrem de frumos, nişte pleduri incredibile lucrate manual, gemuri făcute în casă în nişte borcane frumoase, jucării din lemn. Oamenii mergeau de la stand la stand, degustând dulciurile, cumpărând tot felul de mărunţişuri ce aveau să le fie complet inutile a doua zi.

- Dar totul e pentru o cauză nobilă, o auzi Alette pe o femeie explicându-i soţului ei.

Alette se uită la tablourile pe care le pusese în jurul standului, majoritatea erau peisaje pictate în culori luminoase şi vii care parcă săreau de pe pânză. Era plină de îndoieli.

„Iroseşti zadarnic o grămadă de bani pe pictură, copilule!"

Un bărbat se apropie de stand.

- Bună. Tu ai pictat tablourile astea?

de fiecare dată acea cortină neagră se lăsa brusc, iar ea se gândea: „Se înşală cu toții[11].

Un vânzător de lucrări de artă trecu şi el pe-acolo.

-Acestea sunt cu adevărat minunate. Ar trebui să taci ceva cu talentul tău, ca să câştigi de pe urma lui.

- Sunt doar o amatoare, insistă Alette.

Şi refuză să discute mai mult de-atât.

La sfârşitul zilei, Alette îşi vânduse toate tablourile. Strânse banii plătiți de oameni, îi puse intr-un plic şi îi dădu pastorului Frank Selvaggio.

El îi luă şi spuse:

- Mulțumesc, Alette. Ai un dar minunat, dacă poți să aduci atâta frumusețe în viețile oamenilor.
„Ai auzit asta, mamă?"

Când Alette era în San Francisco, îşi petrecea ore întregi vizitând Muzeul de Artă Modernă şi bântuia prin De Young Museum să le studieze colecția de artă americană.

Mai mulți artişti copiau unele picturi pe zidurile muzeului. Un tânăr anume îi atrase atenția lui Alette. Avea în jur de douăzeci şi şapte de ani, era subțirel şi blond, cu o față puternică şi inteligentă. Copia tabloul *Petuniile* **al Georgiei O'Keeffe, iar lucrarea lui era remarcabil de bună. Artistul observă că Alette se uita la el.**

- Bună.

Vocea lui era de un galben cald.

- Unde locuieşti?

- în Cupertino.

Nici un „Nu-i treaba ta“ sau „Nu-i aşa c-ai vrea să ştii?“ ci... „în Cupertino“. „Ce se întâmplă cu mine?“

- E un orăşel drăguț.

- Mie-mi place.

Nu „Ce mama dracu′ te face să crezi că-i un orăşel drăguț?[11] sau „Ce ştii tu despre orăşelele drăguțe?'[1] ci... „Mie-mi place".

El termină de pictat.

-Mi-e foame. Pot să-ți fac cinste cu masa de prânz? La Cafe De Young au mâncare foarte bună.

Alette ezită doar pentru un moment foarte scurt.

- *Va bene.* Mi-ar face plăcere.

Nu „Arăți ca un prost" sau „Nu mănânc cu străinii," ci „Mi-ar face plăcere". Era o experiență nouă, absolut îmbătătoare pentru Alette.

Masa de prânz fu extrem de plăcută şi nici măcar o dată gândurile negative nu o tulburară pe Alette. Vorbiră despre linii dintre marii artişti, iar Alette îi povesti lui Richard despre cum crescuse la Roma.

-N-am fost niciodată la Roma, spuse el. Poate o s-o fac într-o bună zi.

Iar Alette se gândi: „Ar fi distractiv să merg la Roma cu tine".

- Gary, nu trebuia să te duci undeva? _

-Ai dreptate. Se întoarse spre Alette. Insă nu uita de oferta mea. Ne mai vedem.

Ei se uitară la Gary cum pleacă. Richard spuse:

-Alette...

-Da?

- Pot să te mai văd?

-Mi-ar face plăcere. „Foarte tare.“

Luni dimineață, Alette îi povesti lui Toni despre experiența ei.

-Nu te încurca cu un artist, o avertiză Toni. O să trăieşti de pe urma fructelor pe care le pictează. Ai de gând să te vezi din nou cu el?

Alette zâmbi.

- Da. Cred că-i place de mine. Şi mie-mi place de el. Chiar îmi place.

Totul începu ca o mică discuție în contradictoriu şi se termină ca o ceartă îngrozitoare. Pastorul Frank se pensiona după patruzeci de ani de serviciu. Fusese un pastor foarte bun şi foarte grijuliu, iar congregației îi părea rău să îl vadă plecând. Se țineau tot felul de întâlniri secrete pentru a hotărî ce să îi ofere pe post de cadou de despărțire. Un ceas de mână... bani... o vacanță... un tablou... Omul iubea arta.

- De ce nu punem pe cineva să îi facă un portret, cu biserica pe fundal?

- De ce să nu le punem pe amândouă să facă câte unul, iar noi vom vota pe care anume să i-l dăm pastorului Frank?

Alette se apucă de treabă. Tabloul îi luă cinci zile şi ieşi o capodoperă, strălucind de compasiunea şi bunătatea subiectului ei. In următoarea duminică, grupul se întâlni ca să se uite la tablouri. Fură exclamații de apreciere la adresa picturii lui Alette.

-Este atât de realist încât ai zice că va păşi afară de-acolo din pânză...

- Oh, lui o să-i placă asta...

-Tabloul ăsta ar trebui să fie expus într-un muzeu, Alette...

Walter Manning despachetă pânza pictată de fiica sa. Era un tablou bine făcut, dar îi lipsea acea vâlvătaie a portretului făcut de Alette.

- Şi acesta e foarte frumos, spuse plin de tact unul din membrii congregației, însă cred că al lui Alette este...

-Sunt de acord...

- Portretul lui Alette este cel care...

Walter Manning luă cuvântul:

-Aceasta trebuie să fie o decizie luată în unanimitate. Fiica mea este artist profesionist - se uită la Alette - nu o diletantă. A făcut asta ca pe-o favoare pentru noi. Nu putem s-o refuzăm.

- Dar, Walter...

capitolul 4

Ashley Patterson îşi făcea duş în mare grabă, întârziind deja la serviciu, când auzi acel zgomot. O uşă deschizându-se? Inchizându-se? Opri apa de la duş, ascultă, cu inima bătându-i cu putere. Linişte. Stătu acolo un moment, cu corpul strălucindu-i de la stropii de apă, după care se uscă rapid şi păşi cu grijă în dormitor. Totul părea să fie normal. „E *din nou imaginația mea prostească. Trebuie să mă îmbrac*Se duse spre sertarul cu lenjerie, îl deschise şi se uită uimită în jos, nevenindu-i să creadă. Cineva îi umblase prin lenjeria de corp. Sutienele, chiloții şi dresurile erau puse laolaltă, la grămadă. Ea şi le ținea întotdeauna separate cu mare grijă.

Ashley simți deodată că i se face rău de la stomac. Oare individul ăsta îşi desfăcuse fermoarul de la şliț, îi luase dresul şi se frecase cu el? Avusese fantezii cum ar fi fost să o violeze? Să o violeze şi să o ucidă? Descoperi că îi este greu să respire. „Ar trehui să mă duc la poliție, dar cu siguranță ar râde de mine.“

„Vreți să cercetăm asta deoarece credeți că a umblat cineva prin sertarul dumneavoastră cu lenjerie?[11]

„Mă urmăreşte cineva.[11]

„Ați văzut cine este această persoană?[11]

„Nu.[11]

„V-a amenințat cineva?[11]

„Nu.[11]

„Ştiți de ce ar dori cineva să vă facă rău?[11]

„Nu.[11]

Refuzase să aibă o armă în apartament deoarece ura violenţa. *„Insă acum am nevoie de protecţie"*, se gândi Ashley. Se duse în bucătărie, luă un cuţit de friptură, îl duse la ea în dormitor şi îl puse în sertarul noptierei de lângă pat.

„E posibil să-mi fi amestecat de una singură lenjeria. Probabil că asta s-a întâmplat. Sau nu fac decât să amestec dorinţele cu realitatea?*[1]

în cutia ei poştală din holul de intrare de la parter era un plic. La adresa de returnare scria „Liceul din Bedford, Bedford, Pennsylvania**.

Ashley citi de două ori invitaţia.

Reuniunea de clasă de zece ani!

Bogat, sărac, cerşetor, **hoţ.** *Te-ai întrebat adesea cum au evoluat colegii tăi de clasă pe durata ultimilor zece anii Iată şansa ta de a afla. In weekendul din 15 iunie va avea loc o spectaculoasă reîntâlnire. Mâncare, băutură, o orchestră minunată şi dans. Alătu- ră-te distracţiei!*

Trebuie doar să **trimiţi** *prin poştă confirmarea din plic ca să putem şti că vii. Toată lumea abia aşteaptă să te vadă.*

Conducând spre serviciu, Ashley se gândi la invitaţie. „Toată lumea abia aşteaptă să te vadă.** „Toată lumea cu excepţia lui Jim Cleary“, se gândi ea cu amărăciune.

„Vreau să mă însor cu tine. Unchiul meu mi-a oferit o slujbă foarte bună în Chicago la agenţia lui de publicitate. O să fugim împreună. Hai să ne întâlnim mâi- ne-dimineaţă la gară! E un tren spre Chicago care pleacă la şapte dimineaţa. Vii cu mine?“

Iar ea îşi aminti durerea aşteptării disperate a lui Jim din gară, cum crezuse în cuvintele lui, având încredere în el. Se răzgândise şi nu fusese suficient de bărbat să vină şi să îi spună asta. în schimb, o lăsase să aştepte într-o gară, singură. „Uită de invitaţie. N-o să mă duc.“

Ashley luă prânzul cu Shane Miller la TGI Friday's. Stătură intr-un separeu, mâncând în tăcere.

- Pari preocupată, spuse Shane.

- Scuze!

Ashley ezită un moment. Fu tentată să îi spună despre lenjerie, însă ar fi sunat aiurea. „A umblat cineva prin sertarele tale?" In schimb, spuse:

- Am primit o invitație la reuniunea de zece ani de la terminarea liceului.

-Ai de gând să te duci?

-Cu siguranță nu.

Vorbele îi ieşiră din gură mai tare decât intenționase Ashley. Shane Miller se uită curios la ea.

- De ce nu? Reuniunile de genul acesta pot fi distractive.

Urma să fie Jim Cleary acolo? Oare avea soție şi copii? Ce i-ar fi spus? „îmi pare rău că n-am putut să mă întâlnesc atunci cu tine la gară. îmi pare rău că te-am mințit când ți-am spus că o să mă însor cu tine?"

- N-o să mă duc.

însă Ashley nu putu să îşi scoată din minte invitația. „Ar fi plăcut să îi văd pe unii dintre foştii colegi de clasă", se gândi ea. Existaseră câțiva de care fusese apropiată. Mai ales de Florence Schiffer. „Mă întreb ce s-a ales de ea?" Şi se mai întrebă dacă oraşul Bedford se schimbase.

Ashley Patterson crescuse în Bedford, Pennsylvania, un orăşel situat la două ore distanță la est de Pittsburg, adânc ascuns în munții Allegheny. Tatăl ei fusese director la

Mai erau serile de la Mystery Village, teatrul live, şi Festivalul Marelui Dovleac. Ashley zâmbi la gândul vremurilor bune pe care ea le trăise acolo. „Poate o să mă întorc", se gândi ea. „Jim Cleary n-o să aibă tupeul să apară."

Ashley îi spuse lui Shane Miller despre decizia ei.

- Este de vineri într-o săptămână, spuse ea. O să mă întorc duminică noaptea.

- Super. Anunță-mă la ce oră te întorci. O să vin să te iau de la aeroport.
- Mulțumesc, Shane.

Când Ashley se întoarse de la prânz, se duse în spațiul ei de lucru şi îşi porni calculatorul. Spre surpriza ei, un şuvoi de pixeli începu să se reverse în josul ecranului, creând o imagine. Ea se holbă le ea, uimită peste măsură. Punctele formau o fotografie de-a ei. In timp ce Ashley se uita, îngrozită, în partea de sus a ecranului, apăru o mână ținând un cuțit de măcelar. Mâna se apropie grăbit de imaginea ei, gata să îi înfigă cuțitul în piept.

Ashley țipă:

-Nu!

Stinse brusc monitorul şi sări în picioare. Shane Miller venise în grabă lângă ea.

-Ashley! Ce este?

Ea tremura.

- Pe... ecran...

Shane porni calculatorul. Apăru imaginea unei pisicuțe ce alerga un ghem de lână pe o peluză verde. Shane se

Ashley îl mai văzuse şi altă dată pe dr. Speakman. Era psihologul companiei, angajat ca să îi consilieze pe specialiştii în calculatoare extrem de stresați. Nu era doctor în sens pur medical, însă era inteligent şi înțelegător, iar ei îi era de ajutor să aibă pe cineva cu care să vorbească.

- O să mă duc, spuse Ashley.

Dr. Ben Speakman avea în jur de cincizeci de ani, un adevărat patriarh în mijlocul acelui loc plin de tineri. Biroul lui era o oază de linişte la capătul îndepărtat al clădirii, relaxat şi confortabil.

-Am avut un vis înfiorător noaptea trecută, spuse Ashley. îşi închise ochii, retrăind visul. Alergam. Eram într-o grădină imensă plină cu flori... Aveau fețe ciudate, urâte... Urlau la mine... n-am putut să aud ce spuneau. Pur şi simplu am continuat să fug spre ceva... Nu ştiu spre ce anume...

Se opri şi deschise ochii.

- E posibil să fi fugit *de* ceva? Te urmărea cineva?

-Nu ştiu. Eu... cred că sunt urmărită, dr. Speakman.

Sună nebuneşte, însă... cred că cineva vrea să mă omoare.

El o studie un moment.

- Cine să vrea să te omoare?

-N... n-am nici cea mai vagă idee.

-Ai văzut pe cineva urmărindu-te?

-Nu.

- Locuieşti singură, nu-i aşa?

-Cred că munceşti prea mult, Ashley. Nu cred că trebuie să-ți faci griji în privința asta. Probabil că-i doar din pricina încordării, la-o mai uşor pentru o vreme. Odihneşte-te mai mult.

- O să încerc.

Shane Miller o aştepta.

- Ce-a spus dr. Speakman?

Ashley reuşi să zâmbească.

- Spune că sunt bine. Doar că lucrez prea mult.

-Ei bine, o să trebuiască să facem ceva în privința

asta, zise Shane. Pentru început, ce zici dacă ți-ai lua liber pentru restul zilei?

Vocea lui era plină de îngrijorare.

-Mulțumesc.

Ashley se uită la el şi zâmbi. Era un tip drăguț. Un prieten bun.
„E imposibil să fie el", se gândi Ashley. „Imposibil."

De-a lungul săptămânii următoare, Ashley nu se putu gândi la nimic altceva în afara reuniunii. „Mă întreb dacă fac o greşeală dacă mă duc. Şi dacă îşi face apariția şi Jim Cleary? Oare ştie cât de tare m-a rănit? Oare îi paşă? Măcar o să-şi amintească de mine?"

In noaptea de dinaintea plecării spre Bedford, Ashley nu putu să doarmă. Fu tentată să îşi anuleze zborul. „Mă comport prosteşte[11], se gândi ea. „Trecutul este trecut."

Ashley sosi în Bedford devreme şi se cază la Bedford Springs Resort. Festivităţile reuniunii de clasă nu aveau să înceapă până la ora şase după-amiază, aşa că se hotărî să exploreze oraşul. Chemă un taxi în faţa hotelului.

- Încotro, domnişoară?

- Haide să dăm o raită prin oraş!

Se presupunea că în general centrele oraşelor par mai mici când cineva născut în oraşul respectiv se întoarce după ani şi ani, însă lui Ashley, Bedford i se păru mai mare decât şi-l amintea. Taxiul merse de-a lungul străzilor atât de familiare ei, trecând pe lângă birourile ziarului local *Bedford Gazette,* pe lângă postul de televiziune WKYE şi o duzină de restaurante bine cunoscute şi galerii de artă. The Baker's Loaf of Bedford era încă acolo şi Clara's Place, Muzeul Fortului Bedford şi Old Bedford Village. Trecură pe lângă Spitalul Memorial, o clădire graţioasă din cărămidă cu trei etaje, cu portic. Aici era locul în care tatăl ei devenise faimos.

îşi aduse din nou aminte de certurile îngrozitoare, pline de ţipete, dintre mama şi tatăl ei. Fuseseră întotdeauna referitoare la acelaşi lucru. „Care anume?" Nu îşi putea aminti.

La ora cinci, Ashley se întoarse în camera de hotel. îşi schimbă de trei ori hainele înainte să se decidă într-un final cu privire la ce avea să poarte. Se hotărî asupra unei rochii negre simple, cu o croială ce o avantaja.

Când Ashley intră în sala de sport a Liceului Bedford decorată în mod festiv, se trezi înconjurată de 120 de străini care i se păreau vag cunoscuţi. Unii dintre foştii ei colegi de clasă erau complet schimbaţi şi de nerecunoscut, alţii se schimbaseră doar puţin. Ashley se uita după o singură persoană: Jim Cleary. „Oare se schimbase mult? Oare era şi soţia lui cu el?“ Oamenii din jur o abordau pe Ashley.

-Ashley, tu eşti, nu-i aşa?

-Da. Ăăă...

- Art. Art Davies. Nu ți-aminteşti de mine?

- Ba da.

Tipul era prost îmbrăcat şi nu prea arăta în largul lui.

- Cum îți mai merge, Art?

-Ei, ştii că voiam să mă fac inginer, însă n-a fost să fie.

- îmi pare rău.
- Îhî. Oricum m-am făcut mecanic.

-Ashley! Sunt Lenny Holland. Pentru numele lui Dumnezeu, arăți nemaipomenit!

-Mulțumesc, Lenny.

El se îngrăşase şi avea pe degetul mic un ditamai inelul cu diamant.

-Acum lucrez în domeniul imobiliar, mă descurc binişor. Tu te-ai măritat?

Ashley ezită.

-Nu.

-Ți-aduci aminte de Nicki Brandt? Ne-am căsătorit. Avem gemeni.
- Felicitări!

apropiate prietene ale sale. Cele două găsiră o masă în colț, unde puteau să stea de vorbă.

- Arăți minunat, Florence, spuse Ashley.

- Şi tu la fel. îmi pare rău c-am întârziat atât de mult. Cel mic nu se simțea bine. De când ne-am văzut ultima oară, m-am măritat şi am divorțat. Acum mă întâlnesc cu un Făt'Frumos. Tu ce mai faci? După petrecerea de absolvire, ai dispărut. Am încercat să dau de tine, însă plecaseşi din oraş.

- M-am dus la Londra, spuse Ashley. Tata m-a înscris la o facultate acolo. Am plecat intr-acolo în dimineața de după absolvire.

-Am încercat toate modalitățile la care m-am putut gândi să iau legătura cu tine. Detectivii s-au gândit că s-ar putea să ştiu unde eşti. Te căutau deoarece tu şi Jim Cleary erați împreună.

Ashley repetă cu voce scăzută:

- Detectivii?

- Da. Cei care investigau crima.

Ashley simți cum i se scurge tot sângele din față.

-Ce... crimă?

Florence se holbă la ea.

- Dumnezeule! Nu ştiai?

- Ce *să ştiu?* **o întrebă Ashley cu înverşunare. Despre ce vorbeşti?**

Parcă auzea glasul tatălui ei spunând: „începând de-acum, o să-ți ții mâinile alea nenorocite departe de fiica mea, înțelegi? Dacă te mai văd vreodată pe-aici, te fac praf şi pulbere!"

Se ridică în picioare.

-Iartă-mă, Florence, trebuie să plec! Nu... nu mă simt prea bine.

Şi Ashley ieşi în goană.

Detectivii. Cu siguranță luaseră legătura cu tatăl ei. „De ce nu mi-a spus?"

capitolul 5

Următoarele câteva luni trecură groaznic pentru Ashley. Imaginea trupului însângerat şi mutilat al lui Jim Cleary îi tot revenea în minte. Se gândi să meargă din nou la doctorul Speakman, dar ştia că nu putea îndrăzni să discute despre nimeni cu asta. Se simțea vinovată chiar şi dacă se *gândea* numai că tatăl ei ar fi putut face un lucru atât de oribil. încerca să alunge acest gând şi să se concentreze asupra muncii. Dar îi era imposibil. Se uită dezamăgită şi neputincioasă la un logo pe care îl stricase.

Shane Miller o privea, îngrijorat.

-Te simți bine, Ashley?

Ea se forță să zâmbească.

- Sunt bine.

- îmi pare foarte rău pentru prietenul tău.

îi povestise despre Jim.

*

Toni îi spuse lui Alette:

- Domnişoara Mironosiță are o problemă. Din partea mea, să fie sănătoasă.

- Mie îmi *displace...* îmi pare rău pentru ea. Se chinu- ie foarte tare.

-Dă-o dracului! Cu toții avem problemele noastre, nu crezi, iubire?

Ashley tocmai ieşea pe uşă într-o vineri după-amiază, când o opri Dennis Tibbie.

- Hei, drăguțo! Am nevoie să-mi faci un serviciu.

-îmi pare rău, Dennis, eu...

-Haide, haide! înveseleşte-te! O luă pe Ashley de braț. Am nevoie de nişte sfaturi din punctul de vedere al unei femei.

- Dennis, nu sunt în...

-... m-am îndrăgostit de cineva şi vreau să mă căsătoresc cu ea, dar există nişte probleme. Vrei să mă ajuți?

Ashley ezită. Nu îi plăcea de Dennis Tibbie, dar nu vedea ce rost ar fi avut să nu încerce să-l ajute.

- Nu poate aştepta până mâine?

- Trebuie să vorbesc cu tine acum. Este foarte urgent.

Ashley trase adânc aer în piept.

- Bine.

- Putem merge acasă la tine?

- Haide, haide, Alette! Când ai de gând să te maturizezi? Omul nu vrea decât să i-o tragă.

- Non *va. Non si fa cosi.*

-Nici eu nu aş fi putut spune mai bine de-atât.

Apartamentul lui Dennis Tibbie era decorat într-un stil de coşmar. Pe pereţi atârnau peste tot postere din vechi filme de groază, laolaltă cu unele cu femei dezbrăcate şi altele cu animale sălbatice care se hrăneau. Mici sculpturi erotice din lemn erau împrăştiate pe mese.

„Este un apartament de maniac", se gândi Ashley. Abia aştepta să plece de acolo.

- Hei, mă bucur că ai putut veni, iubito. Apreciez mult că faci asta pentru mine. Dacă...

-Nu pot rămâne prea mult, Dennis, îl avertiză Ashley. Povesteşte-mi despre femeia aceasta de care eşti îndrăgostit.

-E cu totul aparte. îi întinse o ţigară. Vrei?

-Nu fumez.

Se uită cum o aprinde pe a lui.

- Dar ceva de băut?

-Nu beau.

- Nu fumezi, nu bei. Mai rămâne o singură activitate interesantă de făcut, nu-i aşa?

Ea i-o reteză scurt:

- Dennis, dacă nu...

apropiată de ei şi, dacă mă însor cu ea, cu siguranță o vor dezmoşteni. Pe urmă, într-o bună zi, va ajunge inevitabil să-mi reproşeze asta. Vezi care e problema?

Ashley mai sorbi o înghițitură de vin.

- **Da, eu...**

După care totul păru să se topească intr-un fel de ceață.

Se trezi încet, ştiind că se întâmplase cu siguranță ceva groaznic. Se simțea de parcă fusese drogată. Trebui să facă eforturi considerabile pur şi simplu să deschidă ochii. Se uită în jur în cameră şi intră în panică. Zăcea într-un pat, goală, într-o cameră de hotel ieftin. Reuşi să se ridice puțin, dar capul începu să-i zvâcnească de durere. Habar nu avea unde era sau cum de ajunsese acolo. Pe noptieră era un meniu de la room-ser- vice şi se întinse să îl ia. *Chicago Loop Hotel.* **Mai citi o dată, uluită. „Ce naiba fac la Chicago? De cât timp sunt aici? Vizita la apartamentul lui Dennis Tibbie a fost vineri. Ce zi e azi?" Din ce în ce mai speriată, ridică receptorul.**

- **Cu ce vă pot ajuta?**

Lui Ashley îi veni greu să vorbească.

-Ce... ce zi este azi?

-Azi este şaptesprezece...

- **Nu, adică** *ce zi a săptămânii* **este?**

-Azi este luni. Vă pot...

Ashley puse la loc receptorul amețită. *Luni.* **Pierduse două zile şi două nopți. Se ridică pe marginea patului, în capul oaselor, încercând să-şi amintească. Se dusese acasă la Dennis Tibbie... Băuse un pahar cu vin... După aceea,**

ce era mai rău, nu-şi amintea nimic din ce se întâmplase în camera aceasta.

„Trebuie să ies de aici", se gândi Ashley disperată. Se simțea murdară, ca şi cum fiecare centimetru din trupul ei fusese violat. Ce îi făcuse oare? încercând să nu se gândească la asta, coborî din pat, se duse în baia micuță şi se băgă sub duş. Lăsă şuvoiul de apă fierbinte să curgă cu putere peste trupul ei, încercând să spele toate lucrurile murdare, oribile, care i se întâmplaseră. Dacă o lăsase însărcinată? Gândul că i-ar fi putut purta copilul în pântece îi făcea rău fizic. Ieşi de la duş, se şterse şi se apropie de dulap. Hainele ei nu mai erau acolo. Singurele lucruri dinăuntru erau o fustă mini de piele, o bluză ieftină mulată şi fără umeri şi o pereche de pantofi cu toc înalt metalic. O oripila gândul că trebuia să-şi pună hainele acelea, dar nu avea de ales. Se îmbrăcă rapid şi aruncă o privire în oglindă. Arăta ca o prostituată.

Ashley se uită în poşetă. Doar patruzeci de dolari. Carnetul de cecuri şi cârdul de credit erau în continuare acolo. Slavă Domnului!

Ieşi pe hol. Era gol. Luă liftul şi coborî în holul sărăcăcios şi se apropie de biroul de la recepție unde îi întinse bătrânului casier cartea de credit.

-Ne părăsiți deja? Ii făcu cu ochiul, libidinos. Măcar v-ați distrat bine, nu?

Ashley se holbă la el, întrebându-se ce voia să spună şi temându-se totodată să afle. îi veni să întrebe când plecase Dennis Tibbie, dar decise că era mai bine să nu deschidă acest subiect.

Casierul trecu cartea de credit printr-un aparat. Se încruntă şi îl mai trecu o dată. în cele din urmă, spuse:

El îi măsură cu o privire dezaprobatoare hainele.

- Cred că da, dacă aveți nişte acte de identitate.

-Trebuie să dau un telefon...
- E un telefon public acolo, în colț.

-Spitalul Memorial San Francisco...

-Cu doctorul Steven Patterson.

-Un moment, vă rog...

-Cabinetul doctorului Patterson.

- Sar ah.' Sunt Ashley. Trebuie să vorbesc cu tata.

- îmi pare rău, domnişoară Patterson. E în sala de operație şi...

Ashley strânse şi mai tare receptorul.

-Ai idee cât va sta acolo?

-Greu de spus. Ştiu că mai are programată încă o operație după...

Ashley se trezi luptându-se cu isteria ce o cuprinsese.

-Trebuie să vorbesc cu el. E urgent. Poți să-i trimiți vorbă, te rog? Imediat ce poate, să mă sune.

Se uită la numărul de telefon de pe aparatul de la care vorbea şi i-l dădu asistentei tatălui ei.

-O să aştept aici până sună.
- O să îi spun cu siguranță.

Trei minute mai târziu, tatăl ei reveni la telefon.

-O cursă American Airlines pleacă de la aeroportul O'Hare la zece patruzeci dimineaţa, zborul 407. Te va aştepta un bilet la biroul de check-in. Te aştept eu la aeroport în San Jose şi...

- Nu! Nu putea să-l lase să o vadă în halul acela. O să mă... mă duc acasă la mine să mă schimb.

- Foarte bine. Vin şi eu acolo şi te scot la cină. îmi poţi povesti atunci tot.
- Mulţumesc, tată. Mulţumesc.

în avion, în drum spre casă, Ashley se gândi la lucrul absolut de neiertat pe care i-l făcuse Dennis Tibbie. „O să trebuiască să mă duc la poliţie[11], se hotărî ea. „Nu-l pot lăsa să scape basma curată. Oare câtor altor femei îe-a mai făcut asta?[11]

Când Ashley se înapoie în apartamentul ei, se simţi ca şi cum se întorsese într-un loc sacru, unde nu putea fi atinsă. De-abia aştepta să iasă din hainele de prost gust pe care le purta. Se dezbrăcă de ele cât putu de repede. Simţea că mai are nevoie de încă un duş înainte să se întâlnească cu tatăl ej. Dădu să se îndrepte spre şifonier, când se opri brusc. în faţa ei, pe măsuţa de toaletă, se afla un chiştoc de ţigară.

Stăteau la o masă din colţ la restaurantul The Oaks. Tatăl lui Ashley o studia cu o privire îngrijorată.

- Ce făceai în Chicago?

-Nu... nu ştiu.

El o privi nedumerit.

-Nu ştii?

- Cum ai putut să ai ceva de-a face cu el?

Ashley ştiu imediat că făcuse o greşeală. Tatăl ei mereu exagera cu reacţiile la orice problemă avea. Mai ales când era vorba despre un bărbat. „Dacă te mai văd vreodată pe-aici, Cleary, te fac praf şi pulbere."

- Nu contează, spuse Ashley.

- Vreau să ştiu.

Ashley rămase nemişcată un moment, plină de un groaznic presentiment.

- Ei bine, am băut ceva în apartamentul lui Den- nis şi...

In timp ce vorbea, văzu cum tatăl ei se face negru la faţă. Ceva din privirea lui o înspăimântă. încercă să scurteze povestea.
-Nu, insistă tatăl ei. Vreau să aud totul...

Ashley se zvârcoli în pat, în noaptea aceea, prea istovită ca să doarmă, cu gândurile un haos în cap. „Dacă ceea ce mi-a făcut Dennis se află, va fi foarte umilitor. Toată lumea de la serviciu va şti ce s-a întâmplat. Dar nu-l pot lăsa să mai facă asta şi altcuiva. Trebuie să spun poliţiei."

Oamenii încercaseră să o avertizeze că Dennis era obsedat de ea, dar îi ignorase. Acum, privind înapoi cu alţi ochi, îşi dădu seama că existaseră semne evidente: lui Dennis nu îi convenea deloc să vadă pe altcineva discutând cu ea; îi cerşea tot timpul o întâlnire; mereu trăgea cu urechea la ce vorbea ea...
„Măcar ştiu cine e tipul care mă hărţuieşte", se gândi Ashley.

La 8.30 dimineaţă, când Ashley se pregătea să plece la serviciu, sună telefonul. Ridică receptorul.

- Potrivit purtătorului de cuvânt de la biroul şerifului, cineva l-a înjunghiat şi apoi l-a castrat.

capitolul 6

Ajutorul de şerif Sam Blake îşi câştigase poziţia în Departamentul şerifului din Cupertino urmând calea cea mai dificilă: se căsătorise cu sora şerifului, Serena Dowling, o scorpie cu o limbă suficient de ascuţită să doboare pădurile din Oregon. Sam Blake era singurul bărbat pe care îl cunoscuse Serena capabil să îi facă faţă. Era un bărbat scund, blând, domol şi manierat şi avea o răbdare de înger. Indiferent cât de revoltător era comportamentul Serenei, aştepta până se calma şi apoi purta cu ea o discuţie liniştită.

Blake intrase în departamentul şerifului pentru că şeriful Matt Dowling era cel mai bun prieten al lui. Merseseră la şcoală împreună şi crescuseră împreună. Lui Blake îi plăcea munca de poliţie şi era din ce în ce mai bun. Avea o inteligenţă scrutătoare şi o tenacitate încăpăţânată. Combinaţia aceasta îl făcea cel mai bun detectiv din efectivele poliţieneşti.

Mai devreme în dimineaţa respectivă, Sam Blake şi şeriful Dowling îşi beau cafeaua împreună. Şeriful Dowling spuse:

-Am auzit că soră-mea te-a înnebunit de cap aseară. Am primit vreo şase apeluri de la vecinii care se plângeau de zgomot. Adevărul e că Serena e campioană la urlat.

Sam ridică din umeri.

- La un moment dat am calmat-o, Matt.

-Slavă Domnului că nu mai locuieşte cu mine, Sam. Nu ştiu ce o apucă. Accesele alea de isterie...

Discuţia se întrerupse.

Cincisprezece minute mai târziu, ajutorul de şerif Blake intra în apartamentul lui Dennis Tibbie. Un poliţist de la o patrulă discuta în living cu administra- torul clădirii.

- Unde e cadavrul? întrebă Blake.

Poliţistul dădu din cap înspre dormitor.

-Acolo, domnule.

Era palid la faţă.

Blake intră în dormitor şi se opri şocat. Trupul gol al unui bărbat era răşchirat pe pat şi prima impresie a lui Blake fu că încăperea era scăldată în sânge. Se apropie de pat şi văzu de unde era tot sângele. Marginea ciobită a unei sticle sparte străpunsese spatele victimei de mai multe ori şi trupul era plin de cioburi. Testiculele victimei fuseseră retezate.

Privindu-1, Blake simţi un junghi în propria zonă inghinală.

- Cum dracu' e în stare o fiinţă umană de aşa ceva? întrebă el cu voce tare.

Nu se vedea nici urmă de vreo armă, dar trebuia efec- tuată o percheziţie atentă.

Ofiţerul Blake se înapoie în living să vorbească cu administratorul clădirii.

- li cunoşteaţi pe decedat?

- Da, domnule. Acesta este apartamentul lui.

- Cine a găsit cadavrul?

- Una dintre cameriste. Maria. Ieri a fost zi liberă, aşa că nu a venit până azi-dimineaţă...

- Vreau să vorbesc cu ea.
- Da, domnule. Mă duc să o chem.

Maria era o femeie de origine braziliană, de patruzeci şi ceva de ani, emoţionată şi speriată.

-Tu ai descoperit cadavrul, Maria?

-Nu eu am făcut-o. Vă jur! Era pe punctul de a face o criză. Am nevoie de un avocat?

-Nu. Nu ai nevoie de un avocat. Spune-mi doar ce s-a întâmplat!

-Nu s-a întâmplat nimic. Adică... am venit aici de dimineaţă să fac curat, aşa cum fac mereu. Credeam... credeam că plecase. Mereu pleacă de aici până în ora şapte. Am făcut ordine în living şi...

La dracu'!

-Maria, mai ştii cum arăta camera înainte să faci tu ordine?

- Cum adică?

- Ai mişcat ceva? Ai scos ceva de aici?

- Mmm, da. Pe podea era o sticlă spartă. Era foarte lipicioasă. Am...

- Ce-ai făcut cu ea? întrebă el surescitat.

-Am aruncat-o în compactorul de gunoi şi a fost

- Nu cred. Domnului Tibbie îi plăcea să colecţioneze statuete dintr-alea mici. Cheltuia o grămadă de bani pe ele. Mi se pare că sunt toate aici.

„Deci mobilul nu a fost tâlhăria. Să fie vorba de droguri? Răzbunare? O relaţie amoroasă care a scăpat de sub control?[11]

-Ce-ai făcut după ce ai curăţat pe aici, Maria?

-Am dat cu aspiratorul, aşa cum fac întotdeauna. Şi apoi... Vocea i se topi. Am intrat în dormitor şi... l-am văzut. Se uită la Blake. Vă jur că nu am făcut-o eu.

Medicul legist şi asistenţii lui sosiră cu o dubă şi o husă în care să învelească cadavrul.

Trei ore mai târziu, ofiţerul Sam Blake era din nou în biroul şerifului.

- Ce-ai descoperit, Sam?

- Nu prea multe.

Blake se aşeză pe scaun în faţa şerifului Dowling.

- Dennis Tibbie lucra la Global. Din câte se pare, era un fel de geniu.

- Dar nu atât de genial încât să împiedice să fie ucis.

- Nu a fost pur şi simplu ucis, Matt. A fost măcelărit. Ar fi trebuit să vezi ce i s-a făcut cadavrului. Cu siguran- ţă este vorba de opera unui psihopat.

- Nu ai nimic de la care să porneşti?

-Nu suntem siguri care este arma crimei, aşteptăm

- Ziarele o să fie încântate de povestea asta, Sam. Parcă văd titlurile - PSIHOPAT PERICULOS LOVEŞTE ÎN SILICON VALLEY.

Şeriful Dowling oftă.

-Hai să încheiem subiectul acesta cât de repede putem.

- Plec chiar acum spre Global Computer Graphics.

îi luase lui Ashley o oră să se hotărască dacă să meargă la birou. Era sfâşiată de îndoieli. „Nu este nevoie decât să-mi arunce o privire, şi toată lumea va şti că s-a întâmplat ceva. Dar dacă nu mă duc, o să vrea să ştie de ce. Probabil că poliția va fi acolo, va pune întrebări. Dacă mă chestionează, va trebui să le spun adevărul. Nu mă vor crede. Vor da vina pe mine pentru uciderea lui Dennis Tibbie. Iar dacă mă cred şi dacă le spun că tatăl meu ştia ce mi-a făcut, îl vor considera pe el vinovat".

Se gândi la moartea lui Jim Cleary. Parcă îi auzea vocea lui Florence: „Părinții lui Jim s-au întors şi i-au găsit corpul neînsuflețit. Fusese înjunghiat mortal şi... castrat".

Ashley închise ochii şi îi strânse cât putu de tare. Doamne, Dumnezeule, ce se petrece? Ce se petrece?

Ajutorul de şerif Sam Blake intră în firmă, unde grupuri, grupulețe de angajați cu fețe lungi se adunaseră şi vorbeau în şoaptă. Blake îşi putea imagina care era subiectul de conversație. Ashley îl privi cu teamă în timp ce acesta se apropia de biroul lui Shane Miller.

Shane se ridică să-l întâmpine.

- Domnul ajutor de şerif Blake?

-Da.

Cei doi bărbați dădură mâinile.

- Da. Era geniul nostru. Nu era nimic care să nu fi putut face dacă'i dădeai un computer.

- Ce îmi puteți spune despre viața lui socială?

Shane Miller clătină din cap.

- Din păcate nu prea mult. Tibbie era un singuratic.

- Aveți idee dacă se droga cumva?

- Dennis? La dracu', în nici un caz. Era obsedat de sănătatea lui.

-Juca jocuri de noroc, paria? Era posibil să îi fi datorat cuiva o sumă mare de bani?

-Nu. Avea un salariu al naibii de mare, dar cred că era un tip foarte zgârcit.

- Dar femeile? Avea o prietenă?

- Femeile nu prea erau atrase de Tibbie. Se gândi un moment. In ultima perioadă însă, spunea tuturor că există o persoană cu care se gândea să se căsătorească.

- Şi i-a spus şi numele cumva?

Miller clătină din cap.

-Nu. Cel puțin nu mie.

-Ați avea ceva împotrivă să discut cu unii dintre angajații dumneavoastră?

- Deloc. Dați-i drumul! Trebuie să vă spun că sunt cu toții serios dați peste cap.

Lui Ashley îi era greu să respire. Acesta era momentul în care trebuia să vorbească. Acesta era momentul în care trebuia să îi povestească ajutorului de şerif ce îi făcuse Tibbie. Dar Ashley îşi aminti expresia de pe fața tatălui ei când îi spusese despre asta. Aveau să îl învinovățească pe el pentru crimă.

Tatăl ei nu ar fi putut ucide pe nimeni.

Era medic.

Era chirurg.

Dennis Tibbie fusese castrat.

Ajutorul Blake spunea:

-... şi nici unul dintre dumneavoastră nu l-a mai văzut după ce a plecat de aici vineri?

Toni Prescott se gândi: „Dă-i drumul! Spune-i, Tontolino. Spune-i că te-ai dus tu la el acasă. De ce nu vorbeşti?*[1]

Ofițerul Blake rămase în loc un moment, încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

-Ei bine, în caz că vreunul dintre dumneavoastră îşi aminteşte ceva ce mi-ar fi de folos, v-aş ruga să mă sunați. Domnul Miller are numărul meu. Mulțumesc.

îl urmăriră cu toții cum se îndreaptă spre ieşire cu Shane.

Ashley se simți gata să leşine de uşurare.

Ofițerul Blake se întoarse spre Shane.

Deci ştia! Avea so întrebe despre vizita pe care o *făcuse* **la apartamentul lui Tibbie. „Trebuie să fiu atentă[1]', se gândi Ashley.**

Ofiţerul se uita la ea.

- Vă deranjează, domnişoară Patterson?

Ea reuşi să-şi recapete vocea.

-Nu, deloc.

11 urmă în biroul lui Shane Miller.

- Luaţi loc!

Amândoi se aşezară.

-Am înţeles că lui Dennis Tibbie îi plăcea de dumneavoastră, nu?

-Cred... cred că da.
Atentă.

-Da.

-Aţi ieşit cu el?

Faptul că se dusese acasă la el nu însemna că ieşise cu el.

-Nu.

-V-a vorbit despre femeia cu care intenţiona să se căsătorească?

Se afunda din ce în ce mai adânc. Oare el înregistra

- Dumneavoastră ați fost vreodată în apartamentul lui Tibbie?

Ashley trase aer în piept. Dacă spunea nu, probabil chestionarea avea să ia sfârşit. Dar dacă îi găsiseră amprentele...

-Da.

- Ati fost în apartamentul lui?

-Da.

Acum o privea cu mai multă atenție.

-Mi-ați zis că nu ați ieşit niciodată cu el.

Acum lui Ashley îi mergea mintea cu viteza fulgerului.

-Este adevărat. Nu am fost la el ca prietenă. M-am dus să-i duc nişte hârtii pe care le uitase.

- Când a fost asta?

Ea se simți prinsă în cursă.

-A fost... a fost cam acum o săptămână.

-Şi atunci a fost singura dată când ați fost acasă la el?

- Exact.

Acum, dacă aveau amprentele ei, măcar exista o explicație plauzibilă.

Blake nu spuse nimic, rămase doar acolo, studi- ind-o, iar ea se simți vinovată. Ii veni să-i spună adevărul. Poate

„Sau un tată care voia să-şi protejeze fiica."

-Sunt la fel de confuză ca şi dumneavoastră, domnule ofiţer.

El se uită lung la ea o clipă şi ochii părură că-i spun: „Nu te cred, cucoană[11]. Blake se ridică în picioare, scoase o carte de vizită şi i-o întinse lui Ashley.

- Dacă există ceva, orice vă amintiţi, care să mă ajute, aş aprecia mult dacă mi-aţi telefona.

- Cu siguranţă o voi face.

- O zi bună.
Ea îl urmări cum pleacă. „S-a terminat. Tata a scăpat."

Când Ashley se întoarse în apartamentul ei în seara aceea, avea un mesaj pe robotul de la telefon: „M-ai încins la culme azi-noapte, iubito. In sensul că m-au durut boaşele în ultimul hal. Dar o să te ocupi de mine în scara asta, aşa cum ai promis, nu? în acelaşi loc la aceeaşi oră".

Ashley rămase nemişcată, ascultând fără să-i vină să-şi ' icadă urechilor. „O iau razna", se gândi ea. „Asta nu are nimic de-a face cu tine, tată. Altcineva trebuie să se al le în spatele întregii afaceri. Dar cine? Şi de ce?"

Cinci zile mai târziu, Ashley primi un extras de cont >
le la banca care i eliberase cârdul de credit. Trei rânduri ii

capitolul 7

Ashley Patterson urmări ancheta uciderii lui Dennis I ibbie în ziare şi la televizor în fiecare zi. Din câte se 1 [i]Arca, poliţia ajunsese într-un punct mort.

„S-a terminat", se gândi Ashley. „Nu mai am pentru

In seara aceea, ofițerul Sam Blake apăru la ea acasă. Ashley îl privi simțindu-şi brusc gura uscată ca iasca.

- Sper că nu vă deranjez, spuse Blake. Eram în drum spre casă şi m-am gândit să trec pe aici o clipă.

Ashley înghiți în sec.

-Nu. Intrați!

Blake intră în apartament.

- Ce frumos e la dumneavoastră!

-Mulțumesc.

-Pun pariu că lui Dennis Tibbie nu-i plăcea genul acesta de mobilă.

Lui Ashley începu să-i bată nebuneşte inima în piept.

- Nu ştiu. Nu a fost niciodată în apartamentul acesta.

- O, nu? Eu credeam să poate a fost.

-Nu, nu ştiu, domnule. V-am spus, nu am ieşit niciodată cu el.

- Corect. Pot să mă aşez?

-Vă rog!

-Vedeți, am o problemă mare cu cazul acesta, domnişoară Patterson. Nu se potriveşte în nici un tipar. După cum am spus, mereu există un mobil. Am vorbit cu câțiva oameni de la Global Computer Graphics şi nimeni nu pare să-l fi cunoscut pe Tibbie foarte bine. Era un om foarte rezervat și discret.

- Ştiţi ce urăsc eu cel mai mult? continuă ofiţerul Blake. Crimele nerezolvate. întotdeauna mă fac să mă simt foarte frustrat. Fiindcă atunci când o crimă rămâne nerezolvată, eu nu cred că se întâmplă din pricină că respectivul criminal a fost foarte deştept. Cred că se întâmplă fiindcă poliţia nu a fost suficient de isteaţă. Ei bine, eu până acum am avut noroc. Am rezolvat toate crimele care mi-au ieşit în cale. Se ridică în picioare. Nu intenţionez să renunţ la asta. Dacă vă gândiţi la ceva ce mi-ar putea fi de folos, mă sunaţi, domnişoară Patterson?

- Desigur.

Ashley îl privi plecând şi se gândi: „Oare venirea lui aici este un avertisment? Oare ştie mai multe decât imi spune?“

Toni era mai absorbită de internet ca niciodată. îi plăceau cel mai mult discuţiile pe care le purta cu Jean (llaude, dar asta nu o oprea să aibă şi alţi interlocutori pe pagina de chat. Ori de câte ori putea, se aşeza în faţa computerului şi tasta mesaje care zburau într-o direcţie i în alta, revărsându-se pe ecranul computerului.

-Toni? Unde ai fost? Te-am tot aşteptat.

-Merit să fiu aşteptată, iubire. Spune-mi despre tine! l u ce te ocupi?

- Lucrez la o farmacie. Pot să fiu foarte bun cu tine.

I ţ i plac drogurile?

- Du-te dracului!

-Tu eşti, Toni?

- întruchiparea visurilor tale. Tu eşti Mark?

- Bună, Toni. Numele meu este Wendy.

-Bună, Wendy.

- Mi se pare că eşti o ţipă amuzantă.

- îmi place să mă bucur de viaţă.

- Poate că te pot eu ajuta să te bucuri şi mai mult.

- La ce te gândeşti?

- Ei bine, sper că nu eşti genul acela îngust la minte care se teme să experimenteze şi să încerce lucruri noi. Mi-ar plăcea să-ţi arăt eu ce înseamnă distracţia adevărată.

-Mulţumesc, Wendy. Nu ai echipamentul care mă interesează pe mine.

Şi atunci intră din nou Jean Claude Parent.

- Bonne nwit. Comment *ga va!* Ce faci?

-Minunat! Dar tu?

-îmi este dor de tine. îmi doresc foarte tare să te cunosc în persoană.

-Şi eu îmi doresc să te cunosc. Mulţumesc pentru poza pe care mi-ai trimis-o. Eşti un tip foarte arătos.

-Şi tu eşti frumoasă. Cred că este foarte important să ajungem să ne cunoaştem. Firma ta vine la Quebec pentru conferinţa de informatică?

- Ce? Nu, din câte ştiu eu. Când va fi?

- Peste trei săptămâni. Vor veni multe companii mari. Sper că vei fi şi tu aici.

- Toate firmele din domeniu merg, spuse Ashley. Symantec, Microsoft, Apple. Quebec City va pune în scenă ceva grandios. O călătorie de felul acesta ar putea fi un fel de primă de Crăciun.

Shane Miller zâmbi când îi văzu entuziasmul.
- Stai să verific!

A doua zi dimineață, Shane Miller o chemă pe Ashley în biroul lui.

-Cum ți-ar plăcea să-ți petreci Crăciunul în Quebec City?

r Mergem? E minunat, spuse Ashley bucuroasă.

In trecut îşi petrecuse vacanțele de Crăciun cu tatăl ei, dar anul acesta se gândea cu groază la această perspectivă.

- Ai face bine să-ți iei multe haine groase!
-Nu-ți face griji! O să-mi iau. De-abia aştept, Shane!

Toni era pe pagina de chat de pe Internet.

-Jean Claude, firma va trimite o delegație de la noi in Quebec City!

- *Formidable!* **Sunt atât de fericit! Când veniți?**

- Peste două săptămâni. Vom fi cincisprezece.

- *Merveilleux!* **Am senzația că se va întâmpla ceva foarte important.**
- Şi eu la fel. *Ceva foarte important.*

Ashley urmărea îngrijorată ştirile în fiecare seară, dar nu existau absolut deloc schimbări de situație în cazul uciderii lui Dennis Tibbie. începu să se relaxeze. Dacă

Ashley îi telefona tatălui ei în San Francisco. Spuse, fără nici un preambul:

- Nu voi putea petrece Crăciunul cu tine anul acesta, tată. Firma mă trimite la o conferinţă în Canada.

Urmă o tăcere lungă.

- E un moment prost, Ashley. Tu şi cu mine mereu ne-am petrecut Crăciunul împreună.

-Nu am ce face...

- Tu eşti tot ce am pe lumea asta, ştii doar.

- Da, tată, iar... tu eşti tot ce am eu.

- Asta este foarte important.

„Suficient de important încât să ucizi pentru asta?“

- Unde este conferinţa asta?

- In Quebec City. E...

- Aha. E un oraş minunat. Nu am mai fost acolo de ani buni. Uite cum o să fac. Nu am nici o programare la spital în jurul acelei date. O să vin cu avionul acolo şi putem lua împreună cina de Crăciun.

Ashley spuse imediat:

-Nu cred că este...

-Nu trebuie decât să-mi faci o rezervare la hotelul la care stai, indiferent care este acela. Doar nu vrem să întrerupem tradiţia, nu?

la Chateau Frontenac în Quebec City. Afară erau sub zero grade şi străzile erau acoperite cu zăpadă.

Jean Claude îi dăduse lui Toni numărul de telefon de acasă. Ea sună imediat ce se cază şi ajunse în cameră.

- Sper că nu e prea târziu pentru un telefon.

-M*ais nonl* Nu-mi vine să cred că eşti aici! Când ne putem vedea?

- Mergem cu toții la centrul în care se desfăşoară conferința mâine-dimineață, dar aş putea să mă strecor de acolo la un moment dat să iau prânzul cu tine.

-Bon! E un restaurant, Le Paris-Brest se numeşte, pe Grande Allee Est. Putem să ne întâlnim acolo la ora unu?
- Voi fi acolo.

Clădirea Centre des Congres de Quebec de pe Rene bevesque Boulevard are patru etaje şi este o capodoperă de sticlă şi oțel care poate adăposti mii de oameni. La ora nouă dimineață, holurile vaste erau pline de experți în informatică de peste tot din lume care schimbau informații despre cele mai noi descoperiri. Aceştia umplură sălile multimedia, sălile cu exponate şi centrele de videoconferințe. Se desfăşurau simultan vreo şase secțiuni. Toni se plictisea de moarte. „Atâta vorbărie şi nici un pic de acțiune", se gândi. La 12.45, se strecură afară din sală şi din clădire şi luă un taxi până la restaurant.

Jean Claude o aştepta. O luă de mână şi spuse cu căldură:

-Toni, mă bucur aşa de mult că ai putut veni.

- Şi eu la fel.

Voi încerca să mă asigur că timpul pe care îl vei pe

-Vor trebui să se descurce fără mine.

Şeful de sală aduse meniurile. Jean Claude o întrebă:

-Vrei să încerci unele dintre specialităţile noastre franco-canadiene?

-Da.

-Atunci lasă-mă, te rog, să comand eu pentru tine. Spuse către şeful de sală: *Nous voudrions le* **Brome** *Lake Duckling.* **Ii explică lui Toni: E o mâncare specifică aici, boboci de raţă gătiţi în brandy calvados şi umpluţi cu mere.**

- Sună delicios.
Şi aşa se şi dovedi a fi.

In timpul prânzului, îşi povestiră unul altuia lucruri despre trecut.

- Deci, nu ai fost niciodată căsătorit? întrebă Toni.

-Nu. Dar tu?

-Nu.

- Nu ai găsit bărbatul potrivit.

„O, Doamne, ce minunat ar fi dacă ar fi atât de simplu."

-Nu.

Vorbiră despre Quebec City şi ce se putea face acolo.

- Schiezi?

Toni încuviinţă din cap.

Toni zâmbi.

Toni şi Jean Claude luau prânzul împreună în fiecare zi şi în fiecare după-amiază, Jean Claude o ducea pe Toni peste tot. Nu mai văzuse niciodată un loc precum Quebec City. Era ca şi cum ar fi găsit un sătuc franțuzesc pitoresc, de început de secol, în America de Nord. Străduțele străvechi aveau nume inedite precum ar fi Scările de Rupt Gâtu' sau Dincolo de Fort, sau Săritura Marinarului. Era un oraş ca dintr-un calendar, acoperit de zăpadă.

Vizitară La Citadelle, cu zidurile sale care apărau Vechiul Quebec, şi urmăriră ceremonia tradițională de schimbare a gărzii înăuntrul zidurilor cetății. Explorară străzile cu magazine, Saint Jean, Cartier, Cote de la Fabrique, şi Hoinăriră prin Quartier Petit Champlain.

-Acesta este cel mai bătrân district comercial din America de Nord, îi spuse Jean Claude.

- E super.

Peste tot unde mergeau, îi întâmpinau pomi de Crăciun frumos decorați, beculețe, scene cu naşterea Mântuitorului şi muzică de sezon pentru bucuria t recătorilor.

Jean Claude o luă pe Toni să se plimbe cu snowmobilul la țară. In timp ce se întreceau coborând o pantă îngustă, îi strigă:

- Te simți bine?

Toni simți că aceasta nu era o întrebare pusă la întâmplare. Dădu din cap şi spuse încet:
- Mă simt minunat!

Din când în când, Alette se gândea la prietenul ei pictor, Richard Melton, din San Francisco, şi se întreba ce făcea acesta şi dacă şi-o va mai aminti.

Lui Ashley îi era groază de apropierea Crăciunului. Simţi de câteva ori imboldul de a-l suna pe tatăl ei şi de a-i spune să nu vină. „Dar ce scuză pot să invoc? Eşti un ucigaş. Nu vreau să te văd?“

Şi cu fiecare zi, Crăciunul era din ce în ce mai aproape.

-Aş vrea să-ţi arăt magazinul meu de bijuterii, îi spuse Jean Claude lui Toni. Ţi-ar plăcea să îl vezi?

Toni dădu din cap.

- Foarte mult.

Parent Jewelers era amplasat în inima oraşului Quebec City, pe rue Notre-Dame. Când intră pe uşă, Toni rămase cu gura căscată. Pe internet, Jean Claude îi spusese: „Am un mic magazin de bijuterii[*1]. Era un magazin foarte mare, aranjat cu mult gust. Vreo şase vânzătoare se ocupau de clienţi.

Toni se uită în jur şi exclamă:

-Este... este nemaipomenit!

El zâmbi.

-Merci. Aş vrea să-ţi fac un *cadeau* - un dar, de Crăciun.

- Nu. Nu e nevoie. Eu...

-Te rog, nu îmi răpi această plăcere.

Jean Claude o conduse pe Toni la o vitrină plină de inele.

- E foarte frumos, dar e mult prea...

- E al tău.

Jean Claude scoase o cheie mică, descuie vitrina şi scoase inelul.

- Nu, Jean Claude...
7 *Pour moi.*

II strecură pe degetul lui Toni. Se potrivea perfect.

- *Voilă!* **E un semn.**

Toni îl strânse de mână.

-Nu... nu ştiu ce să spun.

- Eu nu am cuvinte să-ți pot spune câtă plăcere îmi lace acest lucru. E un restaurant minunat pe-aici, prin preajmă, restaurantul Pavilion. Vrei să luăm cina acolo în seara asta?

- Cum zici tu.
-Vin să te iau la ora opt.

La ora şase în seara aceea, sună tatăl lui Ashley.

-Mi-e teamă că va trebui să te dezamăgesc, Ashley. Nu voi putea să fiu acolo de Crăciun. Un pacient important de-al meu din America de Sud a suferit un atac cerebral. Trebuie să plec în Argentina în seara asta.

7 **îmi... îmi pare rău, tată, spuse Ashley.**

încercă să pară cât mai convingătoare.

E un restaurant mare, cu un bar lung la intrare şi rânduri multe de mese întinzându-se spre partea din spate. La ora unsprezece în fiecare noapte, douăsprezece mese sunt mutate într-o parte pentru a face loc, formând astfel un ring de dans. Atunci un DJ începe să se ocupe de atmosferă şi pune muzică de toate felurile, de la reggae la jazz sau blues.

Toni şi Jean Claude sosiră la ora nouă şi îi întâmpină călduros la intrare chiar proprietarul restauratului.

-Monsieur Parent. Mă bucur să vă văd.

-Mulţumesc, Andre. Ea este domnişoara Toni Prescott. Domnul Nicholas.

-Încântat, domnişoară Prescott. Masa dumneavoastră este gata.

- Mâncarea aici este excelentă, o asigură Jean Claude pe Toni, după ce se aşezară. Să începem cu *champagne.*

Comandară *paillard de veau* **şi** *torpille,* **salată şi o sticlă de Valpolicella.**

Toni se uita întruna la inelul cu smarald pe care i-l dăruise Jean Claude.

- E atât de frumos! exclamă ea.

Jean Claude se întinse spre ea peste masă.

- *Tu aussi.* **Nu am cuvinte să-ţi spun cât sunt de fericit că ne-am întâlnit în sfârşit.**

- Şi eu, spuse Toni încet.

Pe drumul de întoarcere la hotel, Jean Claude spuse:

- *Cherie,* ce zici să treci pe la mine să bem un ultim pahar?

Toni ezită.

La ora 3.00 A.M., polițistul Rene Picard era într-o maşină de patrulare deplasând u-se încet pe Grande Allee din Quartier Montcalm când observă că uşa de la intrare a unei case de cărămidă roşie, cu etaj, era larg deschisă. Trase pe dreapta şi coborî din maşină să vadă ce se întâmplă. Se apropie de uşa de la intrare şi strigă:

- *Bon soir. Y a-t-il, quelqu'un*?

Nici un răspuns. Păşi în hol şi merse spre salonul mare ce se vedea în față.

- Cest *la police.* Y *a-t-il, quelqu'un*?

Nimic. Casa era învăluită într-o linişte nefirească.

I 'eschizându-şi tocul armei, agentul Picard dădu roată prin camerele de la parter, strigând în timp ce trecea de la o cameră la alta. Singurul răspuns fu o tăcere stranie. Se întoarse în holul de la intrare. Scara spre etajul supe- nor era maiestuoasă.

- *Allo!*

Nimic.

Agentul Picard urcă scările. Când ajunse sus, avea pistolul în mână. Strigă din nou, apoi o apucă pe holul cel lung, care se afla înaintea lui. In față, uşa unui dormitor era întredeschisă. Se apropie de ea, o deschise l.irg şi păli.

- M*on Dieu!*

- Numele victimei este Jean Claude Parent. A fost înjunghiat cel puțin de zece ori şi cadavrul a fost castrat. Conform medicului legist, crima a avut loc în ultimele trei sau patru ore. Am găsit în buzunarul sacoului lui Parent nota de plată de la Pavilion. A luat cina acolo ; mai devreme în seara asta. L-am sculat din somn pe pro- ! prietarul restaurantului.

-Şi?

-Monsieur Parent a fost la Pavilion cu o femeie pe , nume Toni Prescott, o țipă brunetă, foarte atrăgătoare, ' cu accent britanic. Managerul magazinului de bijute- " rii al lui Monsieur Parent a spus că mai devreme, în > aceeaşi zi, Monsieur Parent venise la magazin cu o fe- I meie care corespundea descrierii pe care o prezentase drept Toni Prescott. l-a dăruit un inel cu smarald foarte scump. De asemenea, se crede că Monsieur Parent a fă- j cut sex cu cineva înainte să moară, iar arma crimei a fost un cuțit pentru desfăcut scrisorile cu lamă de oțel. Era plin de amprente. Le-am trimis la laboratorul nostru şi ! îa FBI. Aşteptăm veşti de la ei.

- Ați reținut-o pe Toni Prescott?
- *Non.*

- De ce nu?

-Pentru că nu o găsim. Am verificat toate hotelurile de aici. Am verificat datele noastre şi pe cele ale FBI-ului. Nu are certificat de naştere, nu are număr de asigurat, nu are permis de conducere.

- Imposibil! Să fi plecat din oraş?

Agentul Fontaine clătină din cap.

-Nu cred, domnule inspector. Aeroportul s-a închis la miezul nopții. Ultimul tren a plecat din Quebec City la 5.35 aseară. Primul tren în dimineața asta va fi la 6.39. Am

capitolul 8

La cinci zile după ce Ashley se înapoie din Quebec City, o sună tatăl ei.

-Tocmai m-am întors.

- Te-ai întors?

Lui Ashley îi luă un moment să-şi amintească.

- Oh. Pacientul tău din Argentina. Cum se simte?

- Va supravieţui.

- Mă bucur.

- Poţi veni la San Francisco să luăm cina mâine-seară?

Ii era groază să dea ochii cu el, dar nu-i veni în minte

nici o scuză.

- Foarte bine.
- Ne vedem la Restaurant Lulu. La ora opt.

Ashley aştepta deja la restaurant, când sosi tatăl ei. Din nou, văzu privirile admirative de recunoaştere ale oamenilor care dădeau cu ochii de el. Tatăl ei era un bărbat faimos. „Oare ar fi fost în stare să rişte tot ce avea doar ca să...?“

El ajunse la masă.

- Mă bucur să te văd, draga mea. îmi pare rău că nu am ajuns la cina de Crăciun.

Ea se forţă să răspundă:

- Da. Apropo... ştii că în iunie am fost la reuniunea de zece ani de la terminarea liceului, în Bedford.

El dădu din cap.

- Şi ţi-a plăcut?

-Nu. Vorbi rar, alegând u-şi cuvintele cu grijă: Am... am aflat că, a doua zi după ce noi doi am plecat la Londra, a fost găsit... cadavrul lui Jim Cleary. Fusese înjunghiat şi... castrat.

îl privi cu multă atenţie, aşteptând o reacţie. Dr. Patterson se încruntă uşor.

- Cleary? Oh, da. Băiatul acela care-ţi trăgea clopotele. Te-am salvat de el, nu?

„Ce însemna asta? Oare era o mărturisire? O salvase de Jim Cleary ucigându-l?“

Ashley trase adânc aer în piept şi continuă:

-Dennis Tibbie a fost ucis în acelaşi mod. A fost înjunghiat şi castrat.

îşi urmări tatăl cum ia o chiflă şi o unge cu grijă cu unt. Când vorbi, spuse:

- Nu mă mir, Ashley. Oamenii răi au de obicei parte de un sfârşit pe măsură.

Şi acesta era un medic, un om care îşi dedicase viaţa salvării oamenilor. „Nu o să-l înţeleg niciodată, se gândi Ashley. Nici nu cred că vreau."
Cina se termină fără ca Ashley să se fi apropiat vreun centimetru mai mult de adevăr.

Stabiliră să se întâlnească la De Young Museum.

- Mi-a fost foarte dor de tine, spuse Richard Melton. Cum a fost la Quebec?
- *Va bene.*

- Mi-aş fi dorit să fiu acolo cu tine.

„Poate, intr-o bună zi", se gândi Alette plină de speranță.

- Cum merge cu pictura?

- Nu prea rău. Tocmai mi-am vândut un tablou unui colecționar bine cunoscut.

- Fantastic!

Era încântată. Şi nu se putu împiedica să se gândească: „Totul e atât de diferit când sunt cu el. Dacă aş fi fost altcineva, m-aş fi gândit: «Cine este atât de lipsit de gust încât să dea bani pe tablourile tale?» sau «Să nu renunți la slujba cealaltă!» sau o mulțime de alte remarci răută- i mase. Dar cu Richard nu pot face asta".

Acest fapt îi dădu lui Alette un sentiment incredibil de libertate, ca şi cum găsise un leac pentru o boală gravă.

Luară prânzul la muzeu.

- Ce vrei să iei? întrebă Richard. Au o friptură de vită grozavă aici.

-Sunt vegetariană. O să-mi iau numai o salată. Mulțumesc.

- Bine.

Imediat se înroşi. „Nu ştiu de ce am pus întrebarea \ asta." Richard zâmbi.

-Vin foarte des aici. Când am venit prima oară, nu prea aveam bani. Am comandat un sendviş şi Bernice mi-a adus unul dublu. E foarte de treabă.

-Pare foarte drăguță, spuse Alette. Şi gândi: „Are coapse groase[11].

După ce comandară, vorbiră despre pictori.

- E adevărat. Pe urmă l-a întâlnit pe Boudin, care i-a devenit profesor şi l-a convins să se apuce de pictat în aer liber. Există o poveste minunată despre chestia asta. Lui Monet i-a plăcut atât de tare pictatul în aer liber, încât, când s-a hotărât să picteze o femeie în grădină pe o pânză mare de peste doi metri şi jumătate, a pus să i se sape un fel de tranşee în grădină ca să poată fi ridicat şi coborât cu un sistem de scripeți. Tabloul este expus la Musee d'Orsay în Paris.

După prânz, Alette şi Richard se plimbară uitân- du-se la diferite exponate. Colecția conținea mai bine de patruzeci de mii de obiecte, de tot felul, de la obiecte de artă egipteană străveche la tablouri americane contemporane.

Alette era plină de bucuria de a fi cu Richard şi de faptul că nu o încercase absolut nici un gând negativ. „Clie *cosa significaî"*

Se apropie un paznic în uniformă.

- Bună ziua, Richard.

-Salut, Brian. Ea este prietena mea, Alette Peters. - Brian

Alette se uită la Richard.

-Chiar?

Richard spuse cu modestie:

- O, doar îl ghidez puțin.

- Face mult mai mult decât atât, domnişoară. Mereu mi-am dorit să fiu pictor. De asta am luat slujba aceasta la muzeu, pentru că iubesc arta. în sfârşit, treaba este că Richard vine de multe ori aici să picteze. Când i-am văzut creațiile, m-am gândit: „Vreau să fiu ca el“. Aşa că l-am întrebat dacă vrea să mă învețe, şi a fost foarte drăguț. I-ați văzut vreun tablou?

- Da, spuse Alette. Sunt minunate!

Când se despărțiră de el, Alette zise:

- E foarte frumos din partea ta că faci asta, Richard.

- îmi place să fac chestii pentru oameni, şi se uită la Alette. Când ieşiră din muzeu, Richard spuse: Colegul meu de cameră se duce la o petrecere în seara asta. ('.e zici, să mergem pe la mine? Zâmbi. Am nişte tablouri pe care aş vrea să ți le arăt.

Alette îi strânse mâna.

- încă nu, Richard.

- Cum zici tu. Ne vedem weekendul viitor?

-Da.

- Calmează-te, fiule!

Detectivul Whittier se uită la silueta tremurândă de pe scaunul din fața lui.

- Hai să o mai luăm o dată de la capăt. Avea vreun duşman, era cineva în viața lui atât de supărat pe el încât să îi facă aşa ceva?

Gary înghiți în sec.

-Nu. Să ştii că toată lumea... toată lumea îl plăcea pe Richard.

- Cineva în mod clar nu îl plăcea. De cât timp locuiați cu Richard?

- De doi ani.

- Erați iubiți?

-Doamne fereşte, sări Gary indignat. Nu. Eram prieteni. Locuiam împreună ca să împărțim costurile, neavând prea mulți bani.

Detectivul Whittier se uită în jur în apartamentul mic.

- Cu siguranță nu a fost vorba de un jaf, spuse el. Nu e nimic de furat aici. Colegul tău de apartament avea o relație amoroasă?

-Nu... adică da. Era o fată care îl interesa. Cred că începuse să o placă de-a binelea.

-îi ştii numele?

- Da. Alette. Alette Peters. Lucrează în Cupertino.

următorul un bărbat pe nume Dennis Tibbie - acesta .1 fost cazul dumneavoastră apoi a apărut acelaşi mod de operare în Quebec City şi acum acesta.

-Nu are nici un sens. Pennsylvania... Cupertino... Quebec City... San Francisco... Există vreo legătură?

- încercăm noi să găsim una. în Quebec se intră pe I >azâ de paşaport. Acum FBFul face nişte verificări ca să vadă dacă cineva care a fost în Quebec City în preajma Crăciunului s-a aflat în vreunul dintre celelalte oraşe la i latele când au fost comise crimele...

Când presa prinse de veste ce se întâmpla, relatările lor se împrăştiară pe prima pagină a ziarelor din toată lumea:

CRIMINAL ÎN SERIE ÎN LIBERTATE...

QUATRES HOMMES BRUTALEMENT ***TUES ET CASTRES...***

WIR SUCHEN FOR E/N ***MANN DER*** CASTRIERT SEINE HOPFER...

MANIAC ***DI*** HOMICIDAL ***SULLO SPREE CRES- PO DI UCCISIONE.***

Pe diverse reţele, psihologi plini de ei analizau crimele. „... şi toate victimele erau bărbaţi. Pentru că din mo- dul în care au fost înjunghiaţi şi castraţi, este absolut evident că e vorba de faptele unui homosexual care...“ „... deci, dacă poliţia poate găsi o legătură între victime, probabil că va descoperi că a fost opera unei iubite pe care toţi bărbaţii aceştia au dispreţuit-o...“

„... dar eu aş spune că au fost crime săvârşite la întâmplare de cineva care avea o mamă dominatoare..."

Sâmbăta dimineaţă, detectivul Whittier îl sună pe ijutorul de şerif Blake din San Francisco.

- Domnule ofiţer, am veşti pentru dumneavoastră.

- Spuneţi!

- Foarte interesant. Cum îl cheamă?
- Cum o cheamă. Patterson. Ashley Patterson.

La ora şase în seara aceea, ajutorul de şerif Sam Blake sună la soneria apartamentului lui Ashley Patterson. Prin uşa închisă, o auzi cum întreabă precaută:

- Cine este?

- Ofițerul Blake. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră, domnişoară Patterson.

Un moment lung de tăcere, apoi uşa se deschise. Apăru Ashley cu o expresie încurcată pe figură.

- Pot să intru?
- Da, desigur. *Oare are legătură cu tata*? *Trebuie să fiu atentă.*

Ashley îl conduse pe ajutorul de şerif la o canapea.

- Cu ce vă pot ajuta, domnule ofițer?

- Vreți să-mi răspundeți la câteva întrebări?

Ashley se foi puțin.

-Nu... nu ştiu. Sunt suspectată de ceva?

El îi zâmbi liniştitor.

-Nimic de genul acesta, domnişoară Patterson. E vorba despre nişte chestiuni de rutină. Anchetăm nişte crime.

- Nu ştiu nimic despre nici o crimă, spuse ea repede. „Prea repede?"

-Ați fost de curând în Quebec City, nu?

- Desigur. Mergeți ocazional la San Francisco, nu-i ușa, domnişoară Patterson?

Ashley se întrebă unde duceau toate acestea. *Atentă.*

- Din când în când, da.

-Ați cunoscut vreodată un pictor pe nume Richard Melton?

-Nu. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Blake o studie pe Ashley, cu un sentiment de frustrare.

- Domnişoară Patterson, v-ar deranja să veniți până la secție să faceți un test cu detectorul de minciuni?

I)acă vreți, puteți să vă chemați avocatul şi...

-Nu am nevoie de avocat. Vin fără nici o problemă să fac testul.

Expertul poligraf era un bărbat pe nume Keith Ros- son şi era unul dintre cei mai buni. Trebuise să anuleze

0 întâlnire la cină, dar se bucura să îi facă un serviciu lui Sam Blake.

Ashley stătea pe un scaun, conectată cu tot felul de sârme la un aparat poligraf. Rosson petrecuse deja pa-

1 ruzeci şi cinci de minute vorbind cu ea ca să afle diverse informații şi să-i evalueze starea emoțională. Acum era gata să înceapă.

-Vă simțiți confortabil?

-Da.

-Nu.

Nici o modificare pe grafic.

- Unde lucrați?

- La Global Computer Graphics Corporation.

-Vă place slujba pe care o aveți?

-Da.

- Lucrați cinci zile pe săptămână?

-Da.

- L-ați întâlnit vreodată pe Jean Claude Parent?

- Nu.

în continuare nici o schimbare pe grafic.

- Ati luat micul dejun în dimineața aceasta?

-Da.

- L-ati omorât pe Dennis Tibbie?

- Nu.'

întrebările continuară încă treizeci de minute şi se

capitolul 9

Se lupta să-şi învingă pornirea de a ceda isteriei. Degetele îi tremurau atât de tare încât formă numărul

de trei ori încercând să dea un telefon. Trase adânc aer in piept şi mai încercă o dată. Doi... nouă... nouă... doi... unu... zero... unu... începu să sune.

- Biroul şerifului.

- Cu ofițerul Blake, vă rog. Repede!

- Ofițerul Blake a plecat acasă. Poate altcineva să...?

-Nu! Vreau... vreți să îi spuneți să mă sune? Sunt

Ashley Patterson. Trebuie să vorbesc cu el imediat!
-Aşteptați puțin, domnişoară şi o să văd dacă pot da de el.

Ajutorul de şerif Sam Blake o asculta răbdător pe nevastă-sa, Serena, care țipa la el.

- Fratele meu te munceşte ca pe un cal zi şi noapte şi lui'ți dă suficienți bani ca să mă întreții în mod decent. 1V ce nu ceri o mărire de salariu? De ce?

Erau la masă, luau cina.

-Vrei să-mi dai cartofii, draga mea?

Serena se întinse şi trânti farfuria cu cartofi în fața soțului ei.

- Problema este că nu te apreciază cum se cuvine.

-Ai dreptate, draga mea. Poți să-mi dai nişte sos?

-Nu asculți ce-ți spun? urlă ea.

-Cuvânt cu cuvânt, iubito. Cina este absolut deli- <

îl urmări cum îşi pune tocul pistolului pe umăr. 1 Se aplecă şi o sărută.

- O cină minunată!

Ashley îi deschise uşa chiar în momentul în care ajunse. Avea obrajii uzi de lacrimi. Tremura.

Sam Blake intră în apartament şi se uită în jur, precaut.

- Mai e cineva aici?

- Ci... cineva a fost aici. Se lupta să-şi câştige contra- : luL Ui... uite...

îl conduse în baie. Ajutorul Blake citi cuvintele ţ de pe oglindă cu voce tare: „O să mori“. Se întoarse spre Ashley.

- Aveţi vreo idee despre cine ar fi putut scrie asta?

-Nu, răspunse Ashley. Acesta este apartamentul

meu. Nimeni altcineva nu mai are vreo cheie... Şi cineva a intrat aici... Cineva m-a urmărit. Cineva plănuieşte să mă omoare. Izbucni în lacrimi. Nu mai su... suport.

Suspina acum fără să se mai poată opri. Blake îi puse un braţ peste umeri şi o bătu uşor pe spate.

- Gata, gata! Nu o să se întâmple nimic. O să vă asigurăm noi protecţie şi o să aflăm cine se află în spatele întregii istorii.

Ashley respiră adânc.

-îmi cer scuze! De... de obicei nu mă port aşa. E... ' a fost oribil.

Să stăm de vorbă, spuse Sam Blake

- Şi aveți idee cine ar fi putut fi?

-Nu.

- Spuneți că astăzi nu a fost prima oară când cineva a intrat în apartamentul acesta?

- Da. Odată, cineva a aprins toate luminile în lipsa mea. Altă dată am găsit un chiştoc de țigară pe măsuța de toaletă. Eu nu fumez. Şi cineva a deschis un sertar şi mi-a umblat prin... prin lenjeria intimă. Respiră adânc. Şi acum... asta.

-Aveți vreun prieten care s-ar putea simți respins?

Ashley clătină din cap.

-Nu.

-Ați avut ceva relații de afaceri în care cineva să piardă bani din cauza dumneavoastră?

-Nu.

-Nici o amenințare din partea nimănui?

-Nu.

Se gândi să îi povestească despre weekendul de la 1 'hicago despre care nu îşi amintea nimic, dar asta putea să-l aducă în discuție pe tatăl ei. Se hotărî să nu spună nimic.

- Nu vreau să rămân singură aici în noaptea asta, zise Ashley.

-Bine. O să sun la secție şi o să rog să trimită pe cineva aici să..

- Mulțumesc.

Glasul îi era plin de uşurare. El o bătu uşor pe mână.

-Şi nu vă faceți griji! Promit că o să-i dăm noi de capăt. Stați să îl sun pe şeriful Dowling să-i spun ce se petrece. Vorbi la telefon cinci minute, iar când închise spuse: Ar trebui să o sun şi pe soția mea.

- Desigur.

Blake ridică din nou telefonul şi formă.

- Bună, draga mea. Nu vin acasă în seara asta, aşa că poți să te uiți la ceva la televizor...?

-Ce nu faci? Unde eşti, cu una dintre târfele tale ieftine?

Ashley o putea auzi țipând prin receptor.

- Serena...

- Pe mine nu mă prosteşti!

-Serena...

- Da, la asta vă gândiți cu toții - cum să vă culcați cu femei.

- Serena...

- Să ştii că nu o să mai suport asta multă vreme.

- Serena...

- Da. Nu a contat. O iubesc. Se opri. în ultima vreme ■tarea ei s-a înrăutățit. Este speriată pentru că îi e teamă

■ .1 va muri şi că o so părăsesc. Şi toate țipetele acelea

■ unt menite doar să-i ascundă acea frică.

- îmi... îmi pare foarte rău.

- E o persoană minunată. în interiorul ei este atât de blândă, de iubitoare şi de caldă. Aceea este Serena pe rare o ştiu eu.

Ashley spuse:

- îmi cer scuze dacă am provocat...

- Deloc.

Se uită în jur. Ashley spuse:

- Nu am decât un dormitor, acela. Puteți dormi dumneavoastră acolo, iar eu o să dorm pe canapea.

Blake clătină din cap.

- îmi convine de minune canapeaua.

- Nu vă pot spune cât de recunoscătoare vă sunt. -Nici o problemă, domnişoară Patterson.

O urmări cum deschide un dulap cu lenjerie şi scoate cearşafuri şi o pătură. Se apropie de canapea şi întinse cearşaful.

-Sper că o să...

-Am primit rapoartele privind amprentele şi ADN-ul prelevate de la locurile crimelor din Bed- ford, Cupertino, Quebec şi San Francisco. Am primit şi raportul ADN final. Amprentele de peste tot se potri- ′ vesc, şi la fel şi urmele de ADN sunt identice.

Kingsley dădu din cap.

-Deci în mod clar avem de-a face cu un criminal în serie.

- Fără îndoială.
- Hai să-l găsim pe nemernic!

La ora şase dimineaţa, cadavrul dezbrăcat al ajutorului de şerif Sam Blake fu găsit de soţia administratorului pe aleea care trecea prin spatele clădirii în care se afla apartamentul lui Ashley Patterson.

Fusese înjunghiat şi castrat.

capitolul 10

Erau cinci cu totul: şeriful Dowling, doi detectivi în civil şi doi poliţişti în uniformă. Stăteau în living uităm du-se la Ashley care hohotea isteric pe un scaun.

Şeriful Dowling spuse:

-Sunteţi singura care ne poate ajuta, domnişoară Patterson.

Ashley ridică ochii spre bărbaţi şi dădu din cap. Trase adânc aer în piept de câteva ori.

- O să... o să încerc.

-Să începem cu începutul. Ajutorul de şerif Blake şi-a petrecut noaptea aici?

- La ce oră v-ați dus la culcare?

Ashley se gândi un moment.

-Trebuie... trebuie să fi fost în jur de douăsprezece noaptea. Fusesem agitată. Am băut nişte ceai şi am stat puțin de vorbă şi m-am mai calmat. Fam adus nişte aşnrnuturi şi o pernă, apoi m-am dus în dormitor.

Se lupta să se stăpânească.

- Aceea a fost ultima dată când l-ați văzut?

-Da.

- Şi ați mers la culcare?

- Nu am adormit imediat. In cele din urmă am luat un somnifer. Următorul lucru pe care mi-l amintesc a lost că m-au trezit țipetele unei femei de pe aleea din ■■patele casei.

începu să tremure.

- Credeți că a intrat cineva în apartamentul acesta şi I i ucis pe ofițerul Blake?

-Nu... nu ştiu, spuse Ashley disperată. A mai intrat i meva aici şi înainte. Chiar mi-a lăsat un mesaj de amenințare pe oglinda din baie.

- Mi-a spus şi mie asta la telefon.

- Poate că a auzit ceva şi... a ieşit ca să vadă ce este,

• puse Ashley.

- Nu ştiu, domnişoară Patterson. Vom afla. Locotenentul Elton, detectivul care intrase în bucătărie, apăru în cadrul uşii.

- Aş putea să vorbesc puţin cu dumneavoastră, domnule şerif?

Locotenentul Elton spuse:

- Am găsit ăsta în chiuvetă.

Ridică de marginea lamei un cuţit mare, plin de sânge.

-N-a fost spălat. Cred că putem obţine nişte amprente.

Kostoff, al doilea detectiv, veni din dormitor şi intră în grabă în bucătărie. Avea în mână un inel cu un smarald montat între nişte diamante mici.

-Am găsit asta în cutia de bijuterii din dormitor. Se potriveşte cu descrierea pe care am primit-o de la Quebec a inelului pe care i l-a dat Jean Claude Parent lui Toni Prescott.

Cei trei bărbaţi se uitară unii la alţii.

- Dar asta nu are nici un sens, spuse şeriful.

- L-am găsit în cutia dumneavoastră de bijuterii.

îi urmări expresia de pe faţă. Era complet uluită. Şopti:

-Eu... Probabil că l-a pus cineva acolo...

- Cine ar face aşa ceva?

- Da, Baker?

li făcu semn detectivului să se apropie şi vorbiră în- ii-un colţ.

- Ce aţi găsit?

- Am descoperit urme de sânge pe mocheta din hol ■ i din lift. Din câte se pare, cadavrul a fost pus pe un cearşaf, târât în lift şi lăsat pe alee.

-Dumnezeule mare! Şeriful Dowling se întoarse i ătre Ashley. Domnişoară Patterson, sunteţi arestată. Vă voi citi drepturile pe care le aveţi. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic. Dacă renunţaţi la dreptul acesta, orice veţi spune poate fi folosit împotriva dumneavoastră la proces. Aveţi dreptul la un avocat. Dacă nu vă puteţi permite un avocat, vi se va atribui unul din oficiu.

Când ajunseră la sediu, şeriful Dowling spuse:

- Amprentaţi-o şi înregistraţi-o!

Ashley parcurse mecanic, ca un robot, întreaga procedură. Când se termină, şeriful Dowling spuse:

- Aveţi dreptul la un telefon.

Ashley se uită în sus la el şi spuse fără intonaţie:

- Nu am pe cine să sun. „Nu-l pot suna pe tata."

Şeriful Dowling privi cum Ashley era condusă într-o

celulă.

- Să fiu al naibii dacă înţeleg. Aţi văzut testul cu

*

Douăzeci de minute mai târziu, era acasă la Sam.

-Vai ce plăcere neaşteptată, îl întâmpină Serena. Sam e cu tine?

- Nu, Serena. Trebuie să îţi pun o întrebare.

Avea să fie dificil. Serena îl privi curioasă.

-Da?

-Tu şi... tu şi cu Sam aţi făcut sex în ultimele douăzeci şi patru de ore?

Expresia de pe faţa ei se schimbă.

- Poftim? Noi... Nu. De ce vrei să...? Sam nu se mai întoarce, nu-i aşa?

-Nu-mi place deloc că trebuie să îţi spun asta, dar el...

-M-a lăsat pentru ea, nu-i aşa? Ştiam că se va întâmpla. Nu îl învinovăţesc, l-am fost o soţie groaznică. I Am...

- Serena, Sam a murit.

- Mereu ţipam la el. Nu voiam să o fac, dar o făceam. Ţin minte că...

El o luă de braţe.

-Serena, Sam a murit.

- Odată ne-am dus la plajă şi...

Deja o scutura.

Ashley Patterson este cc

- Trimiteţi o asistentă încoace. Se înapoie şi aşteptă pşă sora. Totul va fi bine.

-Ţi-am povestit despre cum a fost când eu şi cu Sam am...?

Cincisprezece minute mai târziu, sosi o asistentă.

- Aveţi multă grijă de ea, spuse şeriful Dowling.

In biroul şerifului Dowling era o şedinţă în plină desfăşurare.

- Aveţi un apel pe linia unu.

Şeriful Dowling ridică telefonul.

-Da?

-Domnule şerif, aici agentul special Ramirez de la cartierul general al FBI din Washington. Avem nişte informaţii pentru dumneavoastră în cazul criminalului In serie. Nu aveam amprentele lui Ashley Patterson fiindcă nu avea cazier şi înainte de 1988 nu se cerea amprenta de la degetul mare în statul California pentru a obţine permisul de conducere.

-Şi...

- La început am crezut că este o eroare a computeru-liii, dar am verificat şi...

în următoarele cinci minute, şeriful Dowling rămase nemişcat, ascultând cu o expresie neîncrezătoare pe l iţă. Când vorbi în cele din urmă, spuse:

-Sunteţi sigur că nu este vreo greşeală? Nu mi se pure că... Toate...? înţeleg. Mulţumesc foarte mult. Puse

Lira

Şeriful Dowling trase adânc aer în piept.

nu l-ar fi ucis cineva, atunci într-o bună zi ne-am fi căsătorit.

Criminalii se pot deghiza luând înfăţişări diferite. Făcu semn din cap spre Ashley. Deghizarea ei este aceea a unei tinere inocente şi vulnerabile. Dar acuzarea vă va dovedi dincolo de orice putinţă de tăgadă

-Da? Povesteşte-mi despre ultima oară când aţi fost împreună.

